

Portada: MONTSE MARTÍNEZ

ANGLÈS 2

Evolució contínua

Fa gairebé deu anys des d'aquell dia, que el que havia de ser el meu esmorzar va esdevenir la meva mestra. La princesa s'havia escapolit i al seu lloc hi havia aquella pagesa d'ulls eixerits que em va entabanar amb allò que ella anomenava «llibre».

Encara no he desfet la motxilla, però sí que n'he tret l'ordinador i he connectat amb els meus companys de viatge. Es veu que també han arribat bé. Des que he après una mica d'informàtica ja no estic tan sol els caps de setmana i les vacances d'escola.

La princesa, que ara és la presidenta de la Nova República, elegida democràticament, és clar, va provocar un enrenou a la vila quan es va entestar a fer obres per muntar un centre públic d'estudis a casa meva. Jo, que ja m'havia tornat vegetarià, m'hi volia quedar. Així doncs, abans de deixar-me tota la cova empantanegada amb les obres, m'hi van fer una cambra. O sigui que ara tinc casa, escola, biblioteca i companyia.

Demà tornen! Pugen el turó i omplen les aules. Venen de la vila i d'altres pobles veïns. N'hi ha que ja hi eren, i n'hi ha que han arribat de molt lluny i són aquí per guanyar-se el pa o perquè la guerra els ho ha pres tot, i volen viure. Com jo, aprenen a llegir i escriure, informàtica, idiomes, fins i tot es «treuen títols de GES», es preparen per fer Formació Professional o per anar a la universitat.

Ja s'acosta la diada, ells en diuen Sant Jordi. Deu ser per aquell cavaller que va arribar disposat a salvar la princesa. De fet, quan ens va veure, en Jordi es va afegir a la lectura del llibre. I ara, torna cada any perquè sap que en preparem un de nou. L'escrivim entre tots amb esforç i il·lusió perquè ens agrada la feina ben feta i volem compartir el que som i el que aprenem.

Ja és aquí, aquest és el llibre d'enguany. És el recull de contes, poemes i imatges dels participants en els Jocs Florals que, any rere any, convoca el CFA Vallès, l'escola d'adults de Granollers.

Llegiu-lo, és vostre!

CFA VALLÈS

IX Edició dels Jocs Florals

Sant Jordi, 2017

Granollers, 23 d'abril de 2017

Sumari

<i>Narrativa Categoria I (Instrumental 1, Instrumental 2, Castellà 1)</i>	9
<i>Narrativa Categoria II (Instrumental 3, Català 1, Català 2, Castellà 2, Castellà 3, Informàtica)</i>	41
<i>Narrativa Categoria III (CAM, GES 1, GES 2)</i>	85
<i>Narrativa Categoria IV (Anglès, PA CFGS, PAU)</i>	111
<i>Poesia Categoria V</i>	147

Jocs Florals

Cfa, Valles

MARISOL CATALÁN

COMPETIC 2

Narrativa

Categoria I

*(Instrumental 1, Instrumental 2,
Castellà 1)*

CATEGORIA I

<i>Narrativa Categoria I (Instrumental 1, Instrumental 2, Castellà 1)</i>	9
Ibrahima CISSE.....	13
Mamadou Lamine CISSE.....	13
Marouane CAABOUN.....	13
Fàtima EL ALLALI.....	13
Ibrahima BALDE.....	14
Saïd KNAICH.....	14
Fanta SEDICORA.....	14
Ángeles PUNZANO.....	15
Imane RAMANI.....	15
Saoudatou BA.....	15
<i>Un futuro</i> , Fouad EL JEBARI.....	16
<i>Hijos, nietos..., escuela?</i> , Ángela VEGA.....	16
<i>A poc a poc</i> , AHMED SARIFF.....	17
<i>Estic content</i> , Terema TOURÉ.....	17
<i>Un futur</i> , Fouad EL JEBARI.....	18
<i>¡Ánimo!</i> , Cherif CISSE.....	19
<i>Viaje</i> , Bahija JAZAALI.....	20
<i>Sueño</i> , Redouan BOURASS.....	21
<i>Anhelo</i> , Koliba DANSOKHO.....	22
<i>La vida</i> , Eufrasia CANTÓN.....	23

<i>Final feliz</i> , Guadalupe DE LA TORRE.....	24
<i>Madurez</i> , Massana BA.....	25
<i>Adivina, adivinanza</i> , M. Carme OLLER.....	26
<i>Reivindicación</i> , Pepita HERNÁNDEZ.....	27
<i>Mercat</i> , Massana BA.....	28
<i>Record</i> , Asmae EL MANSOURI.....	28
<i>Els pobles</i> , Mohamed SAMMAR.....	29
<i>Feliç a Catalunya</i> , Malika SERAFI.....	29
<i>Solitud</i> , Hadda KANDOUSI.....	30
<i>Aficions</i> , Guadalupe DE LA TORRE.....	30
<i>La meva classe</i> , M. Carme OLLER.....	31
<i>Granollers</i> , Otman DEBBACH.....	32
<i>Soy yo</i> , Mamadou DANSOKO.....	32
<i>Vivo en Granollers</i> , Younes NOZHI.....	33
<i>Família</i> , Wontobayo SOUANÉ.....	33
<i>Mi hija</i> , Hanime DIEME.....	34
<i>Mi vida, mi trabajo</i> , Jia Mao JIN.....	35
<i>Mi pasión, el fútbol</i> , Badara KEÏTA.....	36

Ibrahima CISSE

Jo sóc l'Ibrahima i sóc de Senegal. Visc a Granollers amb el meu pare. Vinc a l'escola per estudiar. A la tarda faig futbol. M'agrada molt treballar.

INSTRUMENTAL 1

Mamadou Lamine CISSE

Jo sóc el Mamadou Lamine. Visc a Granollers amb la mama i el papa. Vinc a l'escola per aprendre. M'agrada molt treballar.

INSTRUMENTAL 1

Marouane CAABOUN

Jo sóc el Marouane. Visc a La Torreta amb la família. Vinc a l'escola per estudiar. A la tarda jugo a la consola. M'agrada molt veure la «tele».

INSTRUMENTAL 1

Fàtima EL ALLALI

Jo sóc la Fàtima. Visc a La Torreta amb la família. Vinc a l'escola per aprendre. A la tarda veig la «tele». M'agrada molt caminar.

INSTRUMENTAL 1

Ibrahima BALDE

Jo sóc l'Ibrahima Balde. Visc a Bellavista amb la meva família: la meva dona i dos nens. Vinc a l'escola perquè m'agrada. A la tarda miro la «tele» o camino. M'agrada molt tenir diners, poder treballar i tenir salut.

INSTRUMENTAL 1

Saïd KNAICH

Jo sóc el Saïd. Visc a Can Bassa amb la família. Vinc a l'escola per aprendre. A la tarda porto als nens a l'escola. M'agrada molt estar amb els nens.

INSTRUMENTAL 1

Fanta SEDICORA

Jo sóc la Fanta. Visc a Granollers amb el meu marit. Vinc a l'escola per aprendre. A la tarda, a vegades, treballo. M'agrada molt cuinar.

INSTRUMENTAL 1

Ángeles PUNZANO

Jo sóc l'Ángeles. Visc a Granollers amb el meu marit i el meu fill. Vinc a l'escola per aprendre. A la tarda camino. M'agrada molt cuinar.

INSTRUMENTAL 1

Imane RAMANI

Jo sóc la Imane. Visc a Granollers amb el meu marit. Vinc a l'escola per aprendre. A la tarda faig deures. M'agrada molt la xocolata i la pasta.

INSTRUMENTAL 1

Saoudatou BA

Jo sóc la Saoudatou. Visc a Bellavista amb el meu marit. Vinc a l'escola per aprendre. A la tarda vaig a treballar. M'agrada molt saber coses i cuinar.

INSTRUMENTAL 1

Un futuro, Fouad EL JEBARI

Vengo aquí a España para buscar mi futuro, pero todavía no he encontrado nada y ahora estoy estudiando para saber la manera de encontrar mis sueños.

A mí me gusta conocer la cultura de otros países. Y ahora estoy aquí con mis amigos mejor después de tantas vueltas.

INSTRUMENTAL 1

Hijos, nietos..., escuela?, Ángela VEGA

Soy Ángela, tengo 74 años. No he podido estudiar antes porque la situación familiar no me lo permitió.

Cuando tenía 57 años vine a esta escuela por primera vez a estudiar, pero nació mi primera nieta y al año siguiente no pude continuar y tuve que dejarlo.

Ahora mis tres nietos y nietas ya son mayores y he podido empezar otra vez a estudiar. Este ya es el segundo año.

Estoy muy contenta de toda mi evolución de aprendizaje, de los profesores y de la escuela.

INSTRUMENTAL 1

A poc a poc, AHMED SARIFF

Hola, em dic Ahmed i aquest any vinc al centre cada dia. Hi vinc perquè m'agrada aprendre i per poder tenir més oportunitats.

Aquí hi he trobat altres persones com jo i hem fet amistat. Quan aprenc coses noves em sento molt bé i crec que poc a poc puc anar millorant.

Estic content d'haver vingut i penso continuar.

INSTRUMENTAL 1

Estic content, Terema TOURÉ

Hola em dic Terema i aquest any vinc al centre cada dia. Hi vinc perquè m'agrada aprendre i per tenir més oportunitats. Per aprendre castellà, per poder treballar.

Aquí he trobat altres persones com jo i hem fet amistat. Quan aprenc coses noves em sento molt bé i crec que, poc a poc, puc anar millorant.

Estic content d'haver vingut i penso continuar.

INSTRUMENTAL 1

Un futur, Fouad EL JEBARI

Hola, em dic Fouad El Jebari. Aquest any vinc al centre cada dia. Hi vinc perquè vull aprendre, m'agrada, i per poder tenir més oportunitats.

Aquí hi he trobat altres persones com jo i hem fet amistat. Quan aprenc coses noves em sento molt bé i, poc a poc, puc anar millorant.

Estic content d'haver vingut i penso continuar.

INSTRUMENTAL 1

¡Ánimo!, Cherif CISSE

Este es el segundo curso que vengo a la escuela de adultos. El curso pasado hice Instrumental 1 y este año hago Instrumental 2. Trabajo y me esfuerzo mucho, hago los deberes cada día. Me gusta estudiar.

Por Navidad encontré un pequeño trabajo en el mercado, ayudando a montar y desmontar una parada de bañadores dos días por semana, los martes y los jueves, y no puedo venir a la escuela.

El sueldo ayuda a pagar la comida y recibos de casa pero me gustaría estudiar y prepararme para encontrar un trabajo mejor.

INSTRUMENTAL 2

Viaje, Bahija JAZAALI

Me llamo Bahija, tengo treinta años y vivo sola con mis hijos Anas, un niño de seis años, e Ikram, una niña de cuatro años.

Criar a los hijos sola es muy difícil y cansado. En verano no pude ir a ver a mis padres, por eso en Navidad decidí ir a visitar a mi familia y pasamos 21 días con ellos en Marruecos. Disfruté mucho de la compañía, el cariño, las comidas de mis padres, mis hermanos, cuñadas y sobrinos. Anas e Ikram también lo pasaron muy bien jugando con sus primos a los que ven muy poco.

Ya espero con ilusión el próximo viaje.

INSTRUMENTAL 2

Sueño, Redouan BOURASS

Me llamo Redouan. Tengo 26 años. Nací en Al-Hoceima, al norte de Marruecos. Nosotros somos una gran familia formada por mi padre, mi madre, dos hermanos y una hermana. Mi padre es taxista y mi madre ya está jubilada.

Yo estuve trabajando durante dos años de cocinero en el restaurante de un hotel muy grande, *Hotel Mirar Palace* y después cuatro años como camarero en la cafetería *Buena Vista*. Los dos trabajos me encantaban, pero no eran trabajos fijos.

Decidí venir a Barcelona con mi hermana y, como tengo la titulación de cocinero y camarero, buscar una faena más estable aquí. Sé que tengo la dificultad del idioma pero estoy aprendiendo castellano y català en la escuela, y estoy seguro de que tendré suerte y se cumplirán mis sueños.

INSTRUMENTAL 2

Anhelo, Koliba DANSOKHO

Soy Koliba, un senegalés de 25 años. En mi país trabajaba en una empresa de artículos de joyería. Hacíamos anillos, collares, pendientes..., todo de plata.

Mi horario de trabajo era de lunes a viernes, de siete de la mañana a tres de la tarde. A las doce teníamos media hora de descanso y comíamos en el restaurante de la empresa. Pero mi sueldo era muy bajo, nos pagaban un euro por hora de trabajo, no teníamos Seguridad Social ni derecho a la sanidad pública y gratuita. Si me ponía enfermo iba al médico, pero me lo pagaba yo.

La empresa cerró en 2014 y decidí venir a España. Aquí encontré trabajo en el campo porque un payés me contrató. No tengo días de trabajo fijos, hay semanas que voy dos días y otras que voy todos los días.

Mi ilusión es poder ir de vacaciones a mi país el año 2019.

INSTRUMENTAL 2

La vida, Eufrasia CANTÓN

Vivía con mi familia en Andújar y cuando tenía 14 años conocí a mi marido, él tenía 18.

Trabajábamos en la recogida de la aceituna. Nos encontrábamos muy bien cuando estábamos juntos, y empezamos a salir. Mis padres se oponían porque yo era una niña. Con el tiempo, al ver que continuábamos saliendo juntos, nos dieron su permiso para festejar.

Cuando tenía 17 años me quedé embarazada y nos casamos. Cuando llegó el momento, él tuvo que marchar a hacer el servicio militar y nuestra hija ya tenía un año. Venía de permiso cada quince días y, por ser padre, le pagaban un sueldo, unas 1.500 pesetas y le daban la comida para su familia.

Cuando acabó la «mili», vino a Barcelona a buscar trabajo y aquí hemos pasado nuestra vida.

INSTRUMENTAL 2

Final feliz, Guadalupe DE LA TORRE

Me llamo Guadalupe y en mi vida, como en la de todas las personas, ha habido momentos muy felices y otros, no tanto.

Hace trece años mi hijo David tenía todo preparado para casarse: las invitaciones entregadas, el restaurante reservado, los trajes comprados... Se casaba en octubre.

Yo me encontraba bien, pero cuando iba al lavabo y me limpiaba manchaba un poquito.

Como estaba preocupada, fui al médico. Empezaron a hacerme análisis y pruebas en junio y en septiembre me operaron de un tumor de colon.

Fueron momentos muy tristes y dolorosos. Estábamos muy preocupados por mi salud y no sabíamos si la boda podría celebrarse. Por suerte la operación y la recuperación fueron muy bien y pudimos celebrarlo con la gran boda de mi hijo.

INSTRUMENTAL 2

Madurez, Massana BA

Llegué a España el año 2007 con mi madre, Habibata, y mi hermana, Ramatoulaye. Tenía trece años y no entendía ni hablaba ninguno de los idiomas que se hablan en Catalunya, catalán y castellano.

Mi primer día de clase en el colegio Salesianos, de Mataró, fue tranquilo. Pero en el recreo mis compañeros se metían conmigo y me pegaban.

Había otros chicos africanos que podían ser mis amigos, pero hablaban idiomas que yo desconocía. Lo pasé muy mal.

Ahora ya hablo castellano y entiendo el catalán. Vivimos en Granollers, ya tengo 19 años, vengo a la escuela de adultos y ya trabajo temporalmente en las faenillas que encuentro.

INSTRUMENTAL 2

Adivina, adivinanza, M. Carme OLLER

Soy una fruta de primavera. Soy redondita, pequeña, de color rojo brillante, cuando estoy madura, y muy dulce. Tengo un rabito con el que estaba colgada de mi árbol.

Cuando me comas tienes que tener cuidado de no tragarte, sin querer, un huesecito marrón que tengo dentro. Si lo plantas en la tierra puede nacer un árbol.

Cuando ya estamos maduras y nos arrancan de los árboles, podemos ir solas pero es más divertido si vamos en racimos de dos, tres o más. Hay niños y niñas que se divierten poniéndonos en sus orejas colgadas como si fuéramos pendientes.

Soy una fruta muy rica y llamativa, y se me puede comer a cualquier hora. Soy como las pipas: cuando empiezas a comer una, no pararás hasta que acabes con nosotras.

INSTRUMENTAL 2

Reivindicación, Pepita HERNÁNDEZ

¿Quién no recuerda aquellos tomates pequeños, desiguales, con su color rojo intenso cuando estaban maduros y aquel sabor natural?

Ahora hay en el mercado muchas clases de tomates, pero son transgénicos, han cambiado sus cualidades en el laboratorio para que sean más grandes, más duros para que desde donde se cultivan hasta donde se consumen lleguen bien, pero han perdido su esencia. Ya no huelen ni tienen sabor a tomate.

Actualmente los científicos quieren volver a recuperar las cualidades típicas de estos vegetales. Creo que en las ferias biológicas se pueden encontrar semillas naturales con esas cualidades. Para comer verdaderos tomates, cada país debería sembrar, comercializar y consumir sus propios tomates en la temporada correspondiente. No se deberían importar de lejos. Nos llegan tomates desde Holanda que los cobran a 30 céntimos, pero el transporte es caro.

En nuestro país las tierras están abandonadas, sin sembrar, en cambio comemos judías de Marruecos, cerezas de Argentina... No lo entiendo.

INSTRUMENTAL 2

Mercat, Massana BA

M'agrada anar a comprar al mercat de Canovelles i al de Granollers. Hi vaig amb els meus amics i aprofitem per passejar, parlar i explicar-nos les nostres coses, riure i, a vegades, comprar fruita.

Jo he treballat al de Canovelles carregant i descarregant caixes de fruita i també en una parada de sabates, botes i vambes.

INSTRUMENTAL 2

Record, Asmae EL MANSOURI

Guardo un record molt especial d'un viatge que vaig fer al Marroc, el meu país, fa dos anys. Vaig estar molt contenta de veure tota la meva família.

El primer dia em van venir a visitar les meves germanes i el meu germà. Vam fer una petita festa, molt bonica. Tots explicàvem les nostres històries i rèiem. Érem feliços.

Un altre dia van venir les veïnes a saludar-me i vam berenar amb cafè, te i pastes.

INSTRUMENTAL 2

Els pobles, Mohamed SAMMAR

La vida als pobles és molt diferent de la de les ciutats. Als pobles no hi viu tanta gent i, com que són petits, ens coneixem tots perquè ens veiem quan passegem pels carrers, comprem a les botigues, acompanyem els nens a les escoles... Hi ha poques escoles, pocs bars, pocs mercats, poques botigues, pocs cotxes...

La gent treballa al camp o a les granges. La vida als pobles és molt tranquil·la.

INSTRUMENTAL 2

Feliç a Catalunya, Malika SERAFI

Hola! Sóc la Malika, tinc quaranta-quatre anys, visc a Granollers i vaig néixer al Marroc.

Vaig arribar a Catalunya fa deu anys. Sóc casada. El meu marit és l'Ahmed i treballa en una fàbrica d'alimentació. Tinc quatre fills. Tres ja són grans, vint-i-set, vint-i-quatre i vint-i-dos anys, i el petit de nou fa quart de primària a l'escola Salvador Llobet.

Vinc a l'escola d'adults a estudiar i tinc cura dels meus fills.

Estem molt contents de la convivència que hi ha a Catalunya.

INSTRUMENTAL 2

***Solitud*, Hadda KANDOUSI**

Em dic Hadda i sóc del Marroc. Ara visc a Granollers amb els meus tres fills, en Jalal i la Jalila, de dotze anys, i l'Aman, de 18 anys. L'Aman estudia primer de batxillerat i sempre està malalt. En Jalal i la Jalila fan sisè de primària a l'escola Mestres Montaña.

M'agradaria poder trobar una feina i així podríem viure millor tots quatre.

INSTRUMENTAL 2

***Aficions*, Guadalupe DE LA TORRE**

El meu marit i jo venim a l'escola d'adults cada matí. Després de dinar sortim a caminar. Ens agrada anar al bosc. A la tardor agafem rovellons, perquè són els bolets que coneixem. A la primavera ens entretenim buscant i agafant espàrrecs. Aquest any, déu n'hi do els que n'hem trobat .

Vivim a Les Franqueses del Vallès i hi ha dies que venim caminant fins a la Plaça de la Corona. De tornada, ja al vespre, sopem i si tenim deures de l'escola els fem.

INSTRUMENTAL 2

La meva classe, M. Carme OLLER

Ara que m'he jubilat aprofito per venir a l'escola i aprendre el que no vaig poder quan era petita.

Els matins acompanyo en Fran a l'escola, un noi de qui tinc cura, i després vinc a l'escola.

La nostra classe és gran i molt lluminosa. Les taules són grans i seiem per parelles. La pissarra és moderna i la mestra hi escriu amb retolador, no amb guix. Els exercicis surten des de l'ordinador.

Quan vam començar el curs érem molts companys però ara els més joves han trobat feina i no en som tants.

INSTRUMENTAL 2

Granollers, Otman DEBBACH

Buenos días, soy Otman, hace seis meses que vivo en Granollers. Trabajo de jardinero.

Ahora estoy estudiando castellano porque necesito comunicarme con la gente.

La vida en Granollers es maravillosa: la gente, la seguridad, todo en general, muy bien.

Me gusta ver y jugar al fútbol y también me gusta escuchar música y leer.

CASTELLÀ 1

Soy yo, Mamadou DANSOKO

Hola, yo soy Mamadou.

Mi altura es de un metro y ochenta centímetros. Peso unos ochenta kilos.

Vivo en Granollers desde hace un año con mi familia. Yo no tengo mujer. Vivo con mis dos hermanos. Mis dos hermanas viven en África.

CASTELLÀ 1

Vivo en Granollers, Younes NOZHI

Yo me llamo Younes. Tengo veintisiete años. Soy de Marruecos.

Vivo en Granollers.

Ahora estoy trabajando de jardinero.

A mi me gusta mucho jugar al fútbol y ver los partidos.

Estoy en la escuela para aprender español.

CASTELLÀ 1

Familia, Wontobayo SOUANÉ

Hola, soy Wontobayo y soy de Senegal.

Vivo con mi familia en Granollers. Tengo tres hermanos que también viven aquí. Hace un año y cuatro meses que llegamos a Granollers.

Ahora estoy estudiando castellano y catalán porque después de estudiar estas lenguas quiero intentar seguir y sacarme la ESO para poder hacer un curso de peluquería y estética. Me gusta mucho la peluquería y espero poder hacerlo muy pronto.

CASTELLÀ 1

***Mi hija, Hanime* DIEME**

Hola, soy Hanime. Tengo cuarenta años. Hace doce años que vivo en Granollers.

Estoy casada y tengo una niña de doce años.

Vine a España porque mi marido ya vivía aquí.

Me gusta estudiar mucho y creo que tengo profesoras muy amables tanto de catalán como de castellano. A veces hay reuniones, celebraciones o vamos de excursión a lugares divertidos con las personas de la escuela.

Me gustaría trabajar para que mi hija sea feliz.

Hablo tres idiomas francés, d'ala y wolof y estudio catalán y castellano para saber leer y hablar mejor como todos.

En España si no puedes hablar castellano, no puedes solucionar nada.

CASTELLÀ 1

Mi vida, mi trabajo, Jia Mao JIN

Hola, yo soy Jia Mao. Tengo veintinueve años.

Llevo dos años viviendo en Granollers y sigo estudiando castellano, ahora ya llevo un año y seis meses.

Trabajo en un restaurante chino y tengo mucho trabajo.

Mi mujer se llama Wen Zhen, ella trabaja en un bar en Mataró i también tiene mucho trabajo. Tenemos un hijo que se llama Hao Yu, tiene siete años y vive en China ya que nos gusta más que aprenda chino.

En mi tiempo libre me gusta mucho escuchar música, leer libros e ir de compras. Hay muchas cosas que son algo más baratas aquí que en China.

CASTELLÀ 1

Mi pasión, el fútbol , Badara KEÏTA

Hola, soy Badara y tengo dieciocho años.

Yo estoy en Cataluña desde hace unos diez meses. Vivo en Granollers con mi familia. Tengo dos hermanas y tres hermanos.

Ahora estoy estudiando castellano y catalán, pero hablo muchas lenguas: francés, wólof y mandinga... también un poco castellano y un poco catalán.

Hace siete meses empecé a entrenar a fútbol con el equipo juvenil del Granollers. Quiero ser un buen jugador.

Me gusta hablar la lengua catalana y tengo muchos amigos aquí en Cataluña.

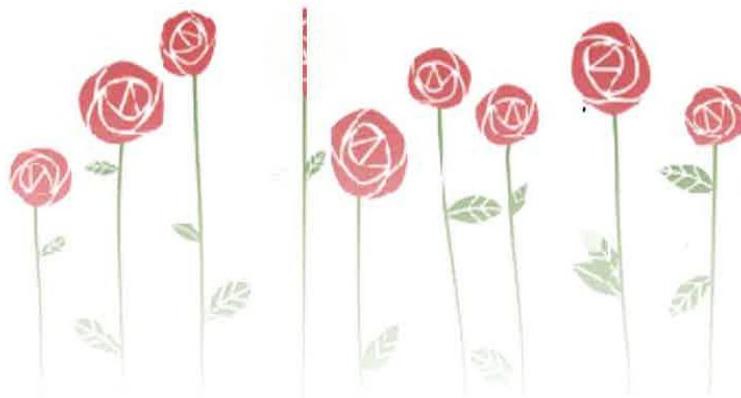
En la escuela tengo dos profesoras una de catalán, Eli, y otra de castellano, Montserrat, y con las dos estoy muy bien y son muy buenas. Estoy contento de haberlas conocido.

Lo que más, más me gusta es el fútbol. *¡Força Barça!*

CASTELLÀ 1

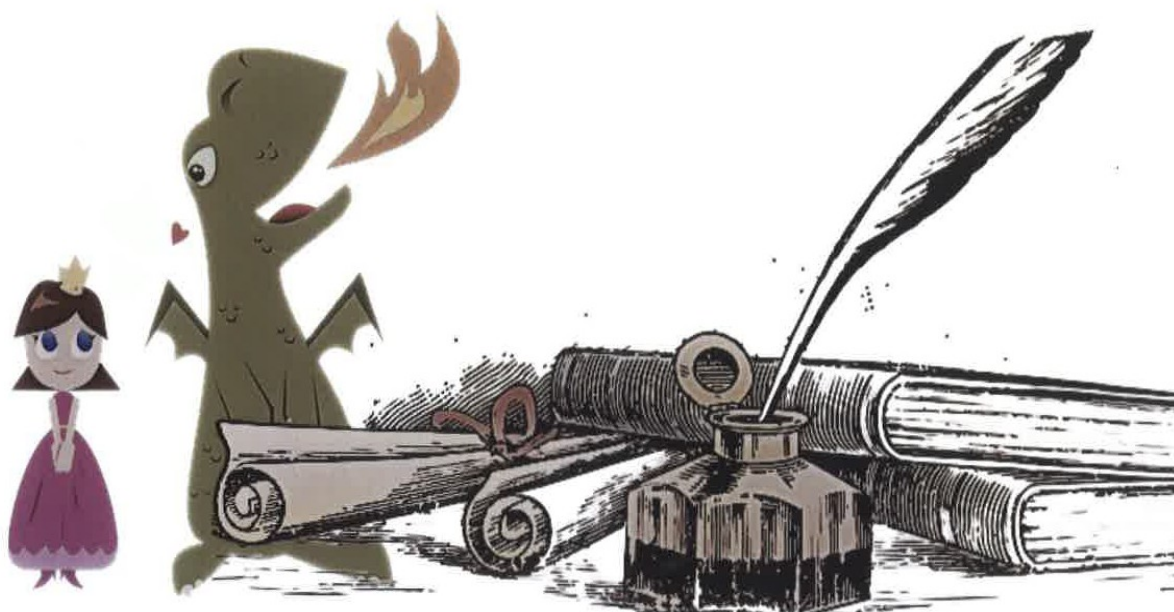

JOCs FLORALS

***SANT JORDI
2017***

CFA Vallès

M. ROSA RAMOS

GES 2

Narrativa

Categoria II

*(Instrumental 3, Català 1, Català 2,
Castellà 2, Castellà 3, Informàtica)*

CATEGORIA II

<i>Narrativa Categoria II (Instrumental 3, Català 1, Català 2, Castellà 2, Castellà 3, Informàtica)</i>	41
<i>En David perd una dent</i> , Domingo OLÍAS.....	47
<i>Vaig veure un extraterrestre</i> , Encarna DOMENE.....	47
<i>Lluitem!</i> , Noelia GONZÁLEZ.....	48
<i>La Marcel·la i l'extraterrestre</i> , Lina CAICEDO.....	49
<i>Aquesta és la meva infantesa</i> , Esmeralda TAN.....	50
<i>La truja que va tenir tretze garrins</i> , Margarita GÓMEZ.....	51
<i>Soy...</i> , Domingo OLÍAS.....	52
<i>El árbol de la vida</i> , Margarita GÓMEZ.....	52
<i>Ens presentem</i> , Attiya Kousar.....	53
<i>Ens presentem</i> , Adil Sninat.....	53
<i>Ens presentem</i> , Mohamed MEKKAOUI.....	54
<i>Ens presentem</i> , Eduilho CARDOSO.....	54
<i>Ens presentem</i> , Badara KEITA.....	55
<i>Ens presentem</i> , Fatoumata KOITA.....	55
<i>Ens presentem</i> , Yuk Ching LI.....	56
<i>Ens presentem</i> , Yousra EL HQQIOUI.....	56
<i>Ens presentem</i> , Carla Regina DE CASTRO.....	57
<i>Ens presentem</i> , Mónica GUERRERO.....	58
<i>Ens presentem</i> , Hawa Bah.....	58

<i>Ens presentem</i> , Mishell VINOCUNGA.....	59
<i>Ens presentem</i> , Fanta JAÏTEH.....	59
<i>Ens presentem</i> , Amadou Sadio BARRY.....	60
<i>Ens presentem</i> , Zornitsa Nedyalrova RADEVA.....	60
<i>Ens presentem</i> , Santiago M. ROJAS.....	61
<i>Ens presentem</i> , Wontobayo SOUANE.....	61
<i>Ens presentem</i> , Hanime DIEME.....	62
<i>Sóc la teva rosa</i> , Monique ANDRADE.....	62
<i>La pastisseria</i> , Esmeralda MILLÁN.....	63
<i>Un poble petit: de les Arribes del Duero</i> , Alicia PEÑA.....	64
<i>Viatge a Abu Simbel, Egipte</i> . Antonio RAMÍREZ.....	65
<i>Una història de la meva joventut</i> , Ángeles MARTÍNEZ.....	66
<i>La fiesta de Sant Jordi</i> , Abdou Aziz DIAFATE.....	67
<i>Mi vida de hoy</i> , Abibatou Cosse DJIGUEUL.....	67
<i>¿Qué es la integración?</i> , Mohamed ISTAR.....	68
<i>La vida es buena</i> , Adil SNINAT.....	69
<i>La aventura</i> , Amadou Sadio BARRY.....	69
<i>Mi sueño</i> , Ibrahima Sory TOURÉ.....	70
<i>Futuro</i> , Marwan EL HAMDAOUI.....	70
<i>La Integración</i> , Meta Bolard Ben DIAITE.....	71
<i>Mi amiga y su hijo diferente</i> , Zornitsa NEDYALKOVA.....	72
<i>La ciudad heroína</i> , Olga KUBATKO.....	74
<i>Viajera en el mundo, Callejera viajera</i> , Ana Maria IACOVITA.....	75
<i>La nostra mixeta</i> , Àngela RODRÍGUEZ.....	76
<i>Necessària per a la vida</i> , Esmeralda TAN.....	76

<i>La meva vida</i> , Huda SHAHIN.....	77
<i>Sant Jordi 2017</i> , Nieves LEDESMA.....	77
<i>Una familia granjera</i> , Francisca GUTIÉRREZ.....	78
<i>La llegenda de sant Jordi</i> , Antonio FRANCÀS.....	78
<i>Sant Jordi 2017</i> , Àngela MILLÁN.....	79
<i>La noia del tren</i> , Marisol CATALÁN.....	80

En David perd una dent, Domingo OLÍAS

En David és un nen de vuit anys, és divertit, simpàtic i molt alegre, físicament és alt, de cabells castanys i ulls grans.

Un divendres s'ha de quedar a dormir a Barcelona a casa del avis. Per sopar l'àvia li fa un entrepà i la dent de llet que es movia li cau.

El dia següent, els avis porten en David al dentista perquè es queixava que li feia mal on havia caigut la dent.

El Pere, el dentista, un home seriós, alt i amb ulleres, fa passar el nen a una habitació plena d'aparells. En David, avergonyit perquè li falta una dent, no parla ni somriu. El dentista li explica que això els passa a tots els nens i que no s'hi pot fer res, la nova dent tornarà a sortir.

En Pere li regala a en David un raspall i fluor perquè li passi la sensació de molèstia. En David surt content i conforme.

INSTRUMENTAL 3

Vaig veure un extraterrestre, Encarna DOMENE

En Joan és el personatge principal de la història, un personatge que viu una sèrie de fets que el marcaran de per vida.

Un bon dia, en Joan era al carrer, un carrer ple de gent. Es va parar al semàfor perquè estava vermell i de sobte una ombra el va agafar, era un extraterrestre. Va estar unes quantes hores desaparegut. Els extraterrestres van fer proves amb ell.

A partir d'aquell dia mai ha estat el mateix, però en Joan pensa que pot haver estat un somni.

Finalment va a un psicòleg per resoldre el misteri: els extraterrestres viuen a la Terra.

INSTRUMENTAL 3

***Lluitem!*, Noelia GONZÁLEZ**

Quan jo tenia set anys vaig agafar leucèmia... I vaig conèixer una persona meravellosa que em va canviar la vida. Aquella persona tan meravellosa es deia Aida i ens ha ensenyat moltíssimes coses al llarg de la seva vida. Jo la vaig conèixer quan estàvem ingressades a Can Ruti.

Ella tenia la malaltia de la pell de papallona i anava tota embenada. Jo era molt negativa i m'angoixava amb qualsevol cosa; no acceptava que amb set anys em passés tot allò. Ella en canvi era molt positiva i encara que tingués dolor no es queixava. Ella m'ensenyava valentia, positivitat i que sempre es pot ser feliç. Era una nena feliç i el que tenia li agradava compartir-ho. Era molt detallista, no com jo, que a mi de petita em costava compartir les meves joguines.

Ella m'ha ensenyat molt i sigui on sigui sempre me'n recordo. Veig molt sovint els seus pares... La seva mare era única, lluitadora, no li importava el que tardés la seva filla a curar-se i sempre n'estava pendent. Per la seva malaltia, l'Aida havia d'estar sempre ingressada, però la seva mare va lluitar perquè ella estigués a casa amb totes les coses necessàries en comptes d'estar-se a l'hospital. I ara, gràcies a ella hi ha molts nens amb aquesta malaltia que poden estar-se a casa.

Per últim, cal dir que la vida és una lliçó i jo gràcies a l'Aida i a la seva família he après moltes coses.

INSTRUMENTAL 3

***La Marcel·la i l'extraterrestre*, Lina CAICEDO**

Una nit, la Marcel·la va observar des de la finestra una raig de llum que veia des del cel. La velocitat de la llum augmentava cada vegada més i més i la Marcel·la tenia por, però també curiositat. La llum va aterrar en un terreny abandonat a pocs metres de casa seva, així que es va armar de valor i va anar a investigar l'origen d'aquella llum tan gran i lluminosa.

Va trobar un cràter al lloc del xoc i, justament al centre, hi havia alguna cosa en forma de disc que sens dubte era un plat volador o una nau extraterrestre. La porta va començar a obrir-se i la noia no va tenir temps ni de córrer, quan en va sortir una criatura d'allò més estranya.

Era d'un color marró fosc amb orelles enormes que li arribaven fins a terra, feia uns seixanta centímetres d'alçada i tenia la pell arrugada. La Marcel·la va reprimir-se un crit quan la criatura va començar a parlar: «Hola, em dic Estalisky. Sóc d'un planeta molt llunyà i la meua nau s'ha espatllat. No he pogut completar el meu viatge a Venus i he caigut en aquest planeta».

—Jo sóc la Marcel·la— va dir la noia estrenyent-li fort la mà— Com és que saps parlar el meu idioma?

—Hem après les cultures i idiomes dels vint-i-cinc planetes que hem trobat a l'espai. T'agradaria molt que m'ajudessis a reparar la meua nau, ja que la nostra tecnologia per corregir errors no funciona al planeta Terra.— Va dir l'extraterrestre.

La Marcel·la hi va accedir encantada. Durant varies setmanes va estar ajudant en la reparació de la nau. Ella i l'Estalisky es van fer molt bons amics i van compartir coneixements.

Quan va arribar l'hora de marxar, es van acomiadar amb una abraçada i unes belles paraules. La Marcel·la no va poder evitar que les llàgrimes correguessin per la seva cara al mateix temps que la nau de l'Estalisky prenia alçada i s'allunyava cada vegada més de la Terra

INSTRUMENTAL 3

Aquesta és la meva infantesa, Esmeralda TAN

Hola, sóc una dona de seixanta-sis anys. Vaig néixer en un poblet de Lleida un 12 d'octubre de 1940. Sóc la més gran de quatre germans. Quan va morir el meu pare jo només tenia vuit anys. No vaig poder anar a l'escola ni jugar amb els nens que jugaven al carrer perquè des de molt petita havia d'ajudar la meva mare a tirar la família endavant...

Eren temps difícils, de molta gana i molta misèria. Quan no trobava feina anava als parcs, als restaurants, esperava a la porta del cinema les parelles que sortissin i els explicava acudits... alguns em donaven monedes i altres em donaven menjar. Jo no me'l menjava, el portava als meus germans.

Però un bon dia, vaig ensopegar amb els guàrdia civils i em van portar al reformatori. Les monges quan van veure que tenia els cabells llargs i arrissats van decidir que m'havien de rapar el cap; no parava de plorar i una d'elles em va agafar pels cabells i em va llançar a terra dient-me que si no veia que anava plena de polls. Quan ja m'havien deixat com una bola de billar van veure que no era cert que tingués polls. Jo vaig mirar amb ràbia la monja i li vaig dir: «Som pobres però nets». Ella es va girar i em va fotre una hòstia i em va dir que mai més no tornés a parlar-li així.

Durant els dos anys que vaig ser al reformatori procurava no mirar-les fixament. Vaig aprofitar per aprendre a llegir i escriure. Després d'aquells dos llargs anys va arribar el dia de deixar aquell horrible lloc. Semblava que no arribaria mai el moment que ma mare aparegués per la porta i em vingués a buscar i sí, ell era allà, velleta i amb els cabells blancs. Ens vam abraçar i es va posar a plorar i em deia: «Què t'han fet filla meva, què t'han fet que t'han pres la infantesa?»

Hi vaig entrar essent una nena i en vaig sortir essent adulta. Van ser dos llargs anys de maltractaments, insults i humiliacions.

Durant molts i molts anys he tingut malsons amb aquell horrible lloc.

INSTRUMENTAL 3

La truja que va tenir tretze garrins, Margarita GÓMEZ

Fa temps, a casa teníem tres truges que criaven garrins. Una nit de 1962 van néixer tretze garrins; el meu pare, la meva germana i jo mateixa vam ajudar la truja. Els vam haver de tallar les dents per tal que poguessin mamar.

Però hi havia un problema, la truja tenia dotze mamelles i tretze garrins. Hi va haver un garrí que el vam criar nosaltres amb biberó. L'havíem d'anar a buscar a la cort i portar-lo a la cuina i allà l'alimentàvem.

Quan anàvem a netejar la cort, ell se'n recordava i s'acostava a nosaltres a veure si l'agafàvem per anar a menjar. Quan els trèiem a passejar pel pati venia a la cuina a visitar-nos.

Cada dia s'anava fent més gran i més *maco* fins que el vam vendre. Em va saber greu perquè me l'estimava molt.

INSTRUMENTAL 3

Soy..., Domingo OLÍAS

Soy una flor que nace en arbustos espinosos en primavera. Soy de largos tallos y con capullos medianos o grandes. Estoy formada por numerosos pétalos.

Destaco por mi belleza, fragancia y mi color más apreciado es el rojo, aunque mis pétalos están en una gran variedad de colores y me podéis encontrar en muchas clases diferentes.

Cuando me arrancáis del arbusto tenéis que tener cuidado de no pincharos porque mi tallo está lleno de espinas.

Soy una de las plantas más populares de los jardines.

INSTRUMENTAL 3

El árbol de la vida, Margarita GÓMEZ

El naranjo es un árbol mediano que hace naranjas muy ricas. Cuando Éric ve una naranja juega con ella como si fuera una pelota y la trata muy mal. Después la coge y juega con ella encima de la mesa, la cuida bien.

Cuando acaba de jugar la vuelve a colocar en su sitio. La naranja es su juguete preferido porque la lleva a todos los sitios. La naranja se acuerda de cuando estaba en el árbol, con su madre, y sus hermanas.

Su madre era un árbol muy grande, con grandes hojas verdes y en primavera tenía unas flores preciosas que después se convertirían en naranjas.

INSTRUMENTAL 3

Ens presentem, Attiya Kousar

Em dic Attiya, tinc 36 anys, sóc del Pakistan i fa cinc anys que visc a Granollers.

Vaig deixar el meu país perquè aquí hi vivia en meu marit.

Visc amb l'Afzal, el meu home, en Fawad, el meu fill, i la Maliha i la Iman, les meves filles, en un pis. El pis té una cuina petita, amb poca llum, un lavabo, un menjador, també petit, i tres habitacions.

El meu país té molta contaminació. Allà les fàbriques més famoses del món fabriquen catifes, texans i roba de cotó, però la gent viu en la misèria, pateixen moltes malalties i les famílies tenen molts fills. Trobo a faltar la cultura del Pakistan i el seu menjar típic.

Les meves aficions són la lectura i passejar amb la meva família.

M'agrada viure a Catalunya perquè el meu fill i les meves filles tindran un bon futur i perquè podem viure en llibertat.

CATALÀ 1

Ens presentem, Adil Sninat

Em dic Adil Sninat, tinc 26 anys, sóc del Marroc i només fa sis mesos que visc a Granollers.

Vaig deixar el meu país perquè m'havien dit que a Catalunya es vivia bé i vull tenir feina. Aquí visc amb en Karim, el meu germà, en un pis. El nostre pis té una cuina i un menjador petits, un lavabo i tres habitacions.

Jo tinc els cabells curts, castanys i llisos, la cara és rodona i la boca mitjana.

Sóc tímid, treballador i simpàtic. Vesteixo roba esportiva i calço vambes.

El que més m'agrada és fer esport, principalment jugar a futbol.

CATALÀ 1

Ens presentem, Mohamed MEKKAOUI

Em dic Mohamed Mekkaoui, tinc trenta anys, sóc del Marroc i fa dos anys que visc a Granollers.

Vaig deixar el meu país per trobar una bona feina.

Aquí visc sol perquè tota la meva família viu al Marroc. El meu pis té una cuina i un menjador petits, tres habitacions i un lavabo.

CATALÀ 1

Ens presentem, Eduilho CARDOSO

Sóc l'Eduilho, un noi de vint-i-un anys. Vaig néixer al Brasil i fa sis mesos que visc a Granollers.

Vaig deixar el meu país per viure amb la meva mare i trobar una bona feina.

Aquí visc amb l'Antonio, el meu padrastre, la Luzia, la meva mare i en William, el meu germà. El nostre pis té el menjador gran, la cuina petita, però amb molta llum, i tres habitacions.

Tinc els cabells curts, castanys i arrissats, la cara rodona i la boca ni gran ni petita.

Sóc sociable, treballador, simpàtic i educat.

Vesteixo de manera informal amb roba esportiva i juvenil i calço sabates, botes o vambes, segons l'ocasió.

Les meves aficions són la lectura, el cinema i l'esport, i com a bon brasiler, el futbol.

M'agradaria tenir una feina fixa, el meu propi pis i el meu propi cotxe.

CATALÀ 1

Ens presentem, Badara KEITA

Em dic Badara, tinc divuit anys, sóc del Senegal i només fa deu mesos que visc a Granollers. Vaig venir a Catalunya a viure amb el meu pare i trobar una feina.

Aquí visc amb l'Àlex, el meu pare, la Fatoumata, la segona dona del meu pare, en Mohamed, el meu germà i l'Arjan, el meu oncle.

El nostre pis té una cuina i un menjador petits però amb molta llum, un lavabo i quatre habitacions.

Tinc els cabells curs, negres i arrissats. La meva cara és rodona i la boca, ni gran ni petita. Sóc educat. Vesteixo de manera informal.

El que més m'agrada és fer esport, principalment futbol i també m'agradaria aprendre a parlar català perquè tinc molts amics aquí a Granollers.

CATALÀ 1

Ens presentem, Fatoumata KOITA

Em dic Fatoumata, sóc una dona senegalesa de trenta-dos anys.

Tinc els cabells arrissats, negres i curts. Tinc la cara rodona i la boca mitjana, ni gran ni petita. Sóc sociable, treballadora, simpàtica i educada. Vesteixo roba esportiva i juvenil, i calço sabates o vambes, depèn de la roba que porti.

Vaig arribar a Granollers fa vuit anys perquè el meu futur marit hi vivia. Ara visc amb en Yero, el meu fill, en un pis que té una cuina petita, però lluminosa, un lavabo, un menjador petit i tres habitacions.

Del Senegal trobo a faltar la meva família. Només desitjo una bona feina i ser feliç amb el meu fill.

CATALÀ 1

Ens presentem, Yuk Ching LI

Em dic Yuk, tinc quaranta anys, sóc de Hong Kong i fa set anys que visc a Granollers.

Tinc els cabells llargs, castanys i ondulats i la meva cara és allargada. Sóc tímida, treballadora, simpàtica i educada.

Vesteixo de manera informal, amb roba esportiva i calço vambes.

Les meves aficions són anar al cinema i fer esport.

Vaig venir a Catalunya per viure amb el meu marit, en Rubén. Vivim en una casa que té una cuina gran i lluminosa, dos lavabos, un menjador petit i dues habitacions.

Al meu país hi ha un costum que m'agrada molt. Cada cap de setmana la gent queda amb la família i dinen junts. Entre setmana no es veuen perquè treballen moltes hores i en horaris diferents. Però és important compartir la nostra vida i gaudir de la família i del menjar tranquil·lament.

CATALÀ 1

Ens presentem, Yousra EL HQQIOUI

Em dic Yousra i tinc dinou anys, sóc del Marroc i fa un any que visc a Montmeló.

Vaig venir amb la meva família per poder estudiar i treballar. Visc amb la meva mare i la meva germana.

M'agradaria tenir una bona feina.

CATALÀ 1

Ens presentem, Carla Regina DE CASTRO

Sóc la Carla, una dona de quaranta-set anys. Vaig néixer al Brasil i només fa un any que visc a Granollers.

Tinc els cabells curts, castanys i llisos, la meva cara és rodona i la boca mitjana, ni gran ni petita.

Sóc sociable, m'agrada participar en totes les activitats de l'escola, treballadora, simpàtica i educada.

Vesteixo de manera manera clàssica i calço botes i vambes.

Vam arribar aquí per treballar i vivim en un pis que té una cuina, dos lavabos, un menjador i quatre habitacions.

Desitjo que les meves filles tinguin molta salut, tinguin una educació de qualitat i aprenguin a estimar i a perdonar.

Un costum que m'agrada del Brasil és l'amabilitat, som acollidors i ens agrada fer-nos abraçades i petons com a signe d'amistat. Dels indis hem heretat el costum de banyar-nos més d'un cop al dia, i ens agrada fer esport, futbol, voleibol... o passejar.

M'agrada la lectura, anar al cinema i passejar amb la meva parella.

CATALÀ 1

Ens presentem, Mónica GUERRERO

Em dic Mónica, tinc quaranta-quatre anys, sóc de l'Equador i fa divuit anys que visc a Lliçà d'Amunt.

Vaig deixar el meu país per treballar en un país amb més oportunitats.

Visc amb en Giovanni, el meu marit, les meves filles, la Carolina i la Jéssica, i el meu fill, en Giovanni. Tenim una casa amb una cuina i un menjador grans i lluminosos, dos lavabos i quatre habitacions.

Tinc els cabells llargs, rossos i arrissats, la cara allargada i la boca ni gran ni petita, mitjana. Vesteixo de manera informal i calço sabates i botes.

Sóc tímida però sociable, treballadora, simpàtica i educada.

M'agrada la lectura, anar al cinema i passejar amb el meu home.

Del meu país trobo a faltar la festa de cap d'any. Es cremen ninots, es fan focs artificials, es reuneix tota la família per sopar i després escolten música i ballen.

CATALÀ 1

Ens presentem, Hawa Bah

Em dic Hawa, tinc vint-i-tres anys, sóc de Mali i només fa sis mesos que visc a Granollers.

Aquí visc amb en Boubacar, el meu marit, en Modibo, el meu fill i l'Abdoulaye, el meu cunyat. D'aquí a poc naixerà el nostre segon fill.

El nostre pis té una cuina petita però lluminosa, un lavabo, un menjador també petit i tres habitacions.

CATALÀ 1

Ens presentem, Mishell VINOCUNGA

Sóc la Mishell, tinc dinou anys i, com la Mónica, sóc equatoriana. Només fa dos mesos que visc a Granollers. Vaig venir a Catalunya per viure amb el meu pare, estudiar i buscar feina.

Visc amb en Fabián, el meu pare, i la Luiza, la meva madrastra en un pis que té la cuina i el menjador petits, un lavabo i tres habitacions.

Tinc els cabells llargs, castanys i llisos, la cara allargada i la boca gran. Vesteixo roba esportiva i juvenil, i calço sabates. Sóc tímida, però sociable, treballadora i educada.

M'agrada la lectura, anar al cinema i jugar a futbol. A l'Equador la gent fa molt esport. Jo en feia amb els meus germans.

M'agradaria poder estar amb els germans i el meu pare.

CATALÀ 1

Ens presentem, Fanta JAÏTEH

Sóc la Fanta, una noia de divuit anys de Gàmbia. Tinc els cabells curts, castanys i arrissats, la cara rodona i la boca mitjana. Sóc sociable, treballadora, simpàtica i educada.

Vesteixo de manera informal, juvenil. Calço sabates o vambes, segons la roba que porti.

Vaig deixar Gàmbia per venir a viure amb la meva mare. Aquí visc amb la meva mare, la Danso, el meu germà, en Mohamed i la meva germana, l'Haja, en un pis. El nostre pis té una cuina petita, sense gaire llum, un lavabo, un menjador petit i tres habitacions.

M'agradaria fer un curs de cuina o d'infermeria, estudiar i preparar-me per trobar una bona feina i guanyar-me bé la vida.

Les meves aficions són la lectura i fer esport.

CATALÀ 1

Ens presentem, Amadou Sadio BARRY

Em dic Amadou, però m'agrada que em diguin pel meu cognom. Tinc vint-i-tres anys, sóc de Guinea Conakry i fa vuit mesos que visc a Granollers.

Vaig deixar el meu país perquè m'agrada Catalunya i vull trobar una bona feina.

Aquí visc amb la Halimatou, la meva tia, en un pis que té una cuina petita i amb poca llum, un lavabo, una sala d'estar i tres habitacions.

Tinc els cabells curts, negres i arrissats, la cara allargada i la boca ni gran ni petita.

Diuen que sóc tímid, sociable, treballador, simpàtic i educat.

Vesteixo de manera informal amb roba esportiva, i calço vambes.

M'encanta fer esport, principalment jugar a futbol.

CATALÀ 1

Ens presentem, Zornitsa Nedyalrova RADEVA

Sóc la Zornitsa, tinc trenta-dos anys, sóc de Bulgària i fa sis anys que visc a Granollers. Vaig venir a Catalunya perquè aquí hi vivia la meva parella.

Visc amb en Hristo, el meu home, el meu fill i la meva filla en un pis que té una cuina petita, però molt lluminosa, dos lavabos, un menjador i tres habitacions.

Tinc els cabells llargs, castanys i ondulats, la cara allargada i la boca gran. Vesteixo roba esportiva i juvenil, i calço botes, sabates i vambes.

Sóc tímida, sociable, treballadora, simpàtica i educada.

M'agrada anar al cinema, fer esport i passejar amb la meva família.

Del meu país trobo a faltar la família, el dia de la dona perquè és una gran festa nacional i la Setmana Santa, coneguda a Bulgària com el Gran dia.

CATALÀ 1

Ens presentem, Santiago M. ROJAS

Sóc en Santiago i tinc vint-i-quatre anys. Sóc de l'Uruguai.

Vaig arribar a Catalunya per millorar la meva situació personal. Aquí visc amb l'Óscar, el meu pare, la Claudia, la meva mare, en Lucas el meu germà i la Sofia, la meva germana en un pis.

El pis té una cuina petita, un lavabo, un menjador petit i tres habitacions.

Tinc els cabells llargs, castanys i ondulats, la cara rodona i la boca normal. Vesteixo de manera clàssica i calço botes. Sóc sociable, treballador, simpàtic i educat.

M'agrada anar al cinema, fer esport i passejar amb la meva parella.

A l'Uruguai celebrem el Carnaval amb música, ball i disfresses pel carrer.

M'agradaria que millorés la meva situació i poder ajudar la meva mare perquè té moltes malalties.

CATALÀ 1

Ens presentem, Wontobayo SOUANE

Em dic Wontobayo Souane, tinc 21 anys, sóc del Senegal i fa un any i set mesos que visc a Granollers.

Vaig deixar el Senegal perquè el meu pare volia tenir la família amb ell. La meva família està formada pel meu pare, en Mamadou, la meva mare, l'Adama, el meu germà, en Muhamed i les meves germanes, la Berthe i la Mama Fanta, i vivim en un pis.

El nostre pis té una cuina gran amb molta llum, un lavabo, un menjador petit i quatre habitacions.

Al meu país hi ha una festa que m'agrada molt, la festa del xai. Es celebra quan acaba el Ramadà i és un dia molt important. Els nois van a resar a la mesquita, quan arriben a casa sacrifiquen el xai i les dones el cuinen. Després dinem tots plegats. A la tarda ens vestim amb la nostra roba tradicional i anem a visitar els amics i els familiars.

CATALÀ 1

Ens presentem, Hanime DIEME

Em dic Hanime Dieme, tinc 40 anys, sóc del Senegal i fa dos anys que visc a Granollers.

Aquí visc amb el meu marit i la meva filla en un pis que té tres habitacions, un lavabo, un menjador gran i una cuina petita. M'agradaria treballar perquè la meva filla sigui feliç i tenir un pis millor.

Al Senegal celebrem la festa Tabaski, festa molt important de tots els musulmans, coneguda com la festa del xai. Cada família compra un xai que sacrificuen. Després d'anar a la mesquita, les dones el cuinen i es fa un gran dinar. Després de dinar ens vestim amb la roba tradicional i visitem la família i els amics.

Al final del Ramadà nosaltres el celebrem amb la festa Korité, festa del pollastre o carns. Una altra festa és la Tamharit o de la generositat, el primer dia de l'any dels musulmans, on mengem cuscús, carn i pollastre.

CATALÀ 1

Sóc la teva rosa, Monique ANDRADE

Avi, saps que t'he estimat tots aquests anys i avui et segueixo estimant. Jo he après moltes coses, però res d'igual que els teus consells, els teus exemples i les teves bromes.

Crec que no m'agrada gaire ser major d'edat, potser necessito estar a prop teu perquè les coses em surtin més bé.

Et trobo molt a faltar, voldria sortir a pescar una altra vegada amb tu, voldria veure quan et reies de mi perquè jo em cargolava amb la canya de pescar.

Ai avi, quanta falta que em fas... M'emociono perquè tinc al meu cor tots els records de com n'eres de cavallerós.

CATALÀ 2

La pastisseria, Esmeralda MILLÁN

Em dic Ariadna. De sempre m'ha agradat la pastisseria, de petita sempre que em preguntaven què volia ser de gran, responia: pastissera.

Quan tenia tres anys els reis em van portar un joc de pastisseria del màster xef, i quan anava a casa dels meus avis sempre demanava a la meva àvia que féssim galetes, magdalenes, creps, etc.

De mica en mica anava aprenent i fent-me gran. Quan vaig començar a estudiar, per guanyar-me uns calerons, feia pastissos d'aniversari pels amics i coneguts.

Quan vaig acabar els estudis i vaig començar a treballar, a les estones lliures seguia fent pastissos, cada vegada tenia més gent que me'n demanava i allò m'animava.

Vaig començar a vendre'ls per internet i a casa meva em vaig muntar un forn professional. Com que cada vegada tenia més comandes, vas decidir deixar la feina que tenia per dedicar-me només a la pastisseria.

Ara tinc una bonica pastisseria.

CATALÀ 2

Un poble petit: de les Arribes del Duero, Alicia PEÑA

A les Arribes del Duero hi ha molts pobles petits. Fa temps, la gent es dedicava a l'agricultura, la ramaderia, la fabricació de formatges, de mobles fets a mà i a altres petites indústries casolanes. Altres, com la Carlista i el seu germà, que eren molt pobres, es dedicaven al contraban amb Portugal.

En un d'aquests pobles petits, hi havia molta gent i també hi havia molts nens i nenes, i una escola per a nens i una altra per a nenes.

A l'hivern hi feia molt fred i a l'estiu molta calor. A l'hivern els nens i nenes jugàvem amb la neu, a pilota, i a altres jocs. Ens ho passàvem molt bé. A l'estiu anàvem al riu a jugar i a escalar unes muntanyes molt boniques a la vora del riu.

Aquell poble es va quedar sense gent. Aquells nens i nenes se'n van anar a altres llocs a buscar feina i el poble es va quedar vell i trist, ja no hi havia escoles ni nens.

Aquesta nena que explica la història, se'n va anar a Badalona a treballar a una botiga de modes. Al cap del temps va trobar un noi i es van enamorar, es van casar i van tenir dos fills. Al cap de poc temps van venir a Granollers.

Ara ja tenen tres nets. Una vida plena de felicitat.

CATALÀ 2

Viatge a Abu Simbel, Egipte. Antonio RAMÍREZ

El meu viatge comença a Assuan. La travessa dura unes cinc hores i travessem uns 400 km de desert fins a Abu Simbel. Hi arribem a les nou del matí i la primera impressió és impactant.

Veure el llac Nasser amb una aigua tan blava i dues construccions tan grans fa que em quedi meravellat.

El temple mes gran està dedicat a tres déus d'Egipte que són Ra, Ptah i Amon. És tan gran com un gratacels, amb una entrada al mig i quatre enormes figures assegudes que sembla que guardin el temple.

Quan entres dins hi ha un passadís i a cada costat tres enormes figures. Després continues i hi ha diversos passadissos i tres habitacions. Tots els passadissos tenen les parets pintades amb dibuixos de l'època i els seus costums. Els sostres també estan pintats, i hi ha un sostre on hi pintada la barca del déu Osiris.

En general tot és impressionant.

Hi ha un fet que és molt curiós. Es diu que el vint-i-u de juny quan el sol surt per l'horitzó, els seus raigs entren per la porta principal i il·luminen tot el passadís fins al fons. Aquest fenomen dura una hora i després tot torna a la foscor.

A les onze vam deixar Abu Simbel amb molta alegria d'haver-hi estat.

CATALÀ 2

Una història de la meva joventut, Ángeles MARTÍNEZ

Fa quaranta-vuit anys, els joves ho passàvem molt bé amb poquetes coses. A l'estiu ens trobàvem per anar a la platja, amb l'autobús municipal. Portàvem el nostre entrepà, i una ampolla d'aigua. Ens ho passàvem molt bé. La resta de l'any passejàvem pel camp o pel parc, parlàvem i menjàvem pipes. Només ens trobàvem els diumenges i, de vegades, també anàvem a muntar a cavall. Tot ho fèiem durant el dia, anàvem a dormir molt d'hora, a les nou havíem de ser a casa. Es treballava de dilluns a dissabte, durant tot el dia.

L'any 1979 em vaig casar i la meua vida va canviar. Treballàvem tots dos, durant tota la setmana, i en arribar el diumenge sortíem al camp a fer una paella, carn a la brasa, una *barbacoa*... amb altres matrimonis i familiars, que tots érem casats. El diumenge era un dia genial, ens ho passàvem molt bé.

Quan van construir una urbanització a Canovelles, que es diu Can Duran, una amiga s'hi va comprar un terreny on ens reuníem tots, cada diumenge. Van anar naixent els nostres fills i filles, i en total s'hi ajuntaven onze nens. Hi havien nens i nenes de totes les edats i s'ho passaven molt bé. Jugaven amb les bicicletes, a pilota, a les casetes i es banyaven en una piscina petita. Nosaltres jugàvem amb els nostres fills, que és el més bonic. Jo crec que és el més bonic que ens pot passar als pares.

Els fills creixen molt de pressa i se'n van amb els seus amics, perquè és llei de vida. Jo tinc la sort de tenir dues filles meravelloses, molt estudioses i treballadores. N'estic molt orgullosa com a mare.

CATALÀ 2

La fiesta de Sant Jordi, Abdou Aziz DIAFATE

Hola, me llamo Abdou. Vine a España hace dos años y me encanta la fiesta de Sant Jordi porque es un día muy importante aquí en Cataluña.

Dicen que había un pueblo donde vivía una gente y también un dragón que siempre quería comer: las ovejas, las vacas... y al final el rey decidió hacer un sorteo.

En el primer sorteo le tocó el nombre de su hija y ella lloraba. Cuando llegó el dragón para comérsela, también llegó un caballero que se llamaba Jordi. Este caballero mató al dragón y salió mucha sangre que se convirtió en rosas.

CASTELLÀ 2

Mi vida de hoy, Abibatou Cosse DJIGUEUL

Ayer yo era juvenil y soltera, hacía todo lo que quería. Era dinámica, ambiciosa y valiente. Yo... era.

Actualmente, estoy casada y tengo dos chiquitas muy preciosas. Ellas han cambiado mi vida en un momento porque necesitan atención, vigilancia y sobre todo afecto en todo momento.

Aquí estoy. Ahora me he convertido en ama de casa y en niñera de mi pequeña familia.

Yo quiero mi vida de hoy porque quiero honrar a mi madre. Me ocupo de mi familia y de mis hijas como ella antes se ocupó de mí.

Yo quiero mi vida de hoy.

CASTELLÀ 2

¿Qué es la integración?, Mohamed ISTAR

Soy alguien que vive en España desde hace quince años y todavía se pregunta qué es la integración.

Es una palabra que muchos de ustedes han oído tantas veces como yo, pero pienso que solo las personas que han pasado por lo mismo que yo he pasado saben de verdad su significado.

La integración es la adaptación a la cultura del país donde se vive y también es la igualdad de derechos. Para mí, el gran significado de la palabra integración es simplemente el respeto de las libertades de cada ser.

Como todas las personas que han dejado su país para mejorar su vida, he trabajado mucho para poder llegar hasta donde estoy ahora.

A lo largo de ese tiempo me he encontrado con personas que me han juzgado mal solo por ser de otro país y también me ha tocado oír muchos comentarios que duelen, y mucho.

Por suerte, también me he encontrado con muchísimas personas que me han ayudado a integrarme y me han hecho sentir uno mas entre ellos. A todos, quiero darles las gracias.

CASTELLÀ 2

La vida es buena, Adil SNINAT

Yo soy ADIL SNINAT de Marruecos.

Vivo aquí en Cataluña con mi hermano.

Mis días aquí van pasando, uno mejor que el otro porque he dejado muchas cosas malas como fumar y demás.

Ahora yo estoy bien y deseo estar bien en el futuro.

Yo vengo a clase para aprender castellano y para conocer cultura española y muchas cosas más.

Busco trabajo, y deseo hablar fluidamente muy pronto, en poco tiempo.

CASTELLÀ 2

La aventura, Amadou Sadio BARRY

Vengo a buscar trabajo y lo espero conseguir lo antes possible. Vengo de mi país lejano para trabajar aquí en Cataluña. Lo deje todo allá: mi familia, mis amigos en el país. Mientras espero verlos a todos vivos el día de mi regreso.

A mi pobre madre que estaba triste de ver que me iba, yo le dije que un día iba a volver a poner fin a su miseria. Me estoy cansando de ir a las carreteras, ahora no tengo nada que comer. ¿Tenéis un poco de pan?

Mi pantalones están todos desgarrados pero no tengo ninguno más. No gritéis "esto no es un escándalo", solamente soy pobre.

Vengo a buscar trabajo y espero conseguirlo lo antes possible

Vengo de mi país lejano para trabajar.

CASTELLÀ 2

Mi sueño, Ibrahima Sory TOURÉ

Me llamo IBRAHIMA SORY TOURÉ. Tengo 18 años y soy de GUINEA.

Hace casi un año que estoy aquí en España. Antes vivía en Mataró con mis hermanos, pero ahora vivo en Granollers.

Me siento solo porque todavía no tengo amigos con quien podría salir. Me quedo en mi casa cada día y no estoy acostumbrado a quedarme solo ni tampoco a estar en casa siempre. Me gustaría saber como están mis amigos de África porque he pasado mucho tiempo con ellos. Cada vez que pienso en ellos, me acuerdo de lo que pasó cuando era pequeño.

Cuando era pequeño mi sueño era jugar al fútbol, hasta ahora. Pero veo que no lo puedo conseguir porque ahora soy un poco mayor y no tengo tiempo para jugar. Mi padre me molesta siempre y me dice que tengo que trabajar. La única cosa que quiero ahora es estar cerca de mi madre y de mis amigos.

Así es como y lo que siento.

CASTELLÀ

Futuro, Marwan EL HAMDAOUI

Yo soy MARWAN ELHAMDAOUI, vivo en Granollers desde abril de 2016.

Yo soy de origen marroquí, vivía en Casablanca.

Ahora vivo con la familia de mi hermana.

Cada día quiero saber muchas más cosas.

Vengo aquí, a clase, para poder tener un buen futuro: estudiar, trabajar, tener buen nivel de vida.

Cuando yo era pequeño, tenía un sueño... mi sueño era poder venir a Barcelona.

CASTELLÀ 2

La Integración, Meta Bolard Ben DIAITE

Hoy en día se usa la palabra integración mayormente como un concepto social que abarca diferentes campos como la integración social, regional, económica, cultural y religiosa.

La integración es un proceso social de inclusión de los grupos marginales en la sociedad.

Mas también la integracion es el BIENVENIDOS para todos.

Para mí, la integración es la única medida para el desarrollo del país, porque sin integración no hay evolución.

Ella permite menos factores de la vida en varias propiedades, por ejemplo económica, cultural, social, etc. Por otra parte, puede facilitar empleo, alojamiento, mas también los documentos si tu vienes de otro país.

Con la integración pienso que muchos problemas encuentran su fin y nosotros vamos a admitir a otros cuando sea necesario.

La Integración es también el manantial de la motivación.

INTEGRACIÓN MUNDIAL

CASTELLÀ 2

Mi amiga y su hijo diferente, Zornitsa NEDYALKOVA

Es mi mejor amiga, con la cual me atan los años de universidad en una ciudad de la costa de Bulgaria. Escribo sobre ella, porque por ella he aprendido y sigo aprendiendo, no solo lo que es la amistad, sino lo que es ser una madre fuerte.

Hemos crecido y cada una ha tomado su camino, pero seguimos estando muy cercanas.

Las dos tenemos hijos. Su hijo se llama Martin, tiene 9 años y es diferente, tiene autismo. En el momento que lo supo, le costó aceptarlo por diferentes motivos personales y factores externos debido a que en Bulgaria, la mentalidad es diferente y se acepta muy difícilmente, "lo diferente". El mismo sistema de gobierno del país hace poco casi nada para ayudar e integrar a las personas diferentes. Todo esto hace que las cosas sean más difíciles para las familias. Ella lucha cada día para hacerle la vida más fácil a su hijo y ella, como madre, hace de terapeuta.

Quiero compartir los pensamientos de un niño que tiene autismo y con esta historia quiero pensar que las cosas pueden mejorar... Y ella lo hará muy bien.

"Hola, soy un niño con autismo.

No, por favor... No estoy loco. Tampoco soy mal educado. No os presto atención, porque tengo mi propio mundo en el cual pasan cosas, que no podéis entender. A veces oigo que hablan de mí, como de alguien diferente:

—Él es Martin, tiene 9 años...

En mi cabeza siempre suena una canción que le gusta mucho a mi madre y yo siempre la repito. Hoy desde el colegio me mandaron otra vez a casa y mi madre llora otra vez. En esta semana es la segunda vez. Percibo que no les agrado mucho a los otros niños. Me ven como a alguien diferente y no juegan mucho conmigo, pero a mí tampoco me gusta jugar con ellos. Aquí hay tantas cosas de colores y tanto ruido, que no tengo tiempo para nada más, ni siquiera tengo tiempo para el tiempo. Todo pasa tan deprisa, que me entran ganas de

cogerlo con las manos y pararlo. Estoy corriendo, me doy la vuelta, pero todo es más rápido que yo.

¿Habéis intentado atrapar el viento...? ¿Quién me puede entender? Ni siquiera mi madre me entiende a veces. Al final nos enfadamos los dos, yo la muerdo, ella me regaña y luego llora.

Hoy ha pasado algo diferente. Mi madre me ha llevado a un sitio nuevo. Me dice que es un nuevo colegio, pero no lo entiendo muy bien. Veo caras nuevas... Al principio me he puesto nervioso, pero mi madre está aquí, entonces no hay peligro. De todos modos voy a correr un poco, es lo que sé hacer mejor. Esta gente me entrega unas pelotas muy interesantes, mis preferidas. Voy a jugar con ellas...

Hoy es el día rojo. Oh, sí... ya sé, los colores. Y no solo esto. En mi nuevo colegio me han dado un álbum nuevo con imágenes. Ahora es mucho mas fácil decirle a mi madre lo que quiero y también ella a mí lo que tengo que hacer. Ya no oigo la canción de mi madre. Tengo mis canciones. La que más me gusta es la canción de los trenes, que pintamos con las manos, con los otros niños. Aprendo cosas nuevas sin parar. De esta manera hasta el tiempo cambia. Casi lo atrapo y lo persigo menos.

Ahora cada vez que aprendo algo nuevo, mi madre vuelve a llorar, pero es diferente. Luego sonrío, me da un abrazo i y me dice que me quiere! Todavía es difícil para mí, pero algún día puede que yo también sea capaz de decirle ique la Quiero!

CASTELLÀ 3

La ciudad heroína, Olga KUBATKO

Año 1942. Stalingrado. Durante casi 200 días y noches, en las orillas de los ríos Volga y Don, y dentro de la ciudad, hubieron feroces y sangrientas batallas entre los soldados rusos y el ejército nazi.

La conquista de Stalingrado era muy importante para Hitler por varias razones. Pero los soldados rusos recibieron una orden: "¡Ni un paso atrás en la protección de Stalingrado!" El valor y el coraje de los defensores no tenía igual y el 2 de febrero de 1943 la batalla de Stalingrado terminó a favor del ejército rojo.

La ciudad había sido destruida completamente y las pérdidas en ambos lados ascendieron a más de dos millones de personas.

El resultado de esta terrible batalla fue el comienzo de un cambio radical en el transcurso de la Segunda Guerra Mundial.

Hoy en día la ciudad tiene un nuevo nombre, Volgogrado, cuyo símbolo es la colina cubierta de sangre Mamaev Kurgan y un monumento conocido en todo el mundo como un símbolo de la victoria sobre el fascismo.

Esta historia me hace sentir patriótica y muy orgullosa de haber nacido y crecido en esa ciudad verdaderamente heroica.

CASTELLÀ 3

Viajera en el mundo, Callejera viajera, Ana Maria IACOVITA

Llega un momento en la vida cuando deseas estar en otro lugar, en otro país, con otra gente, conocer lugares y nuevas culturas, aprender nuevos hábitos, comer comida nueva...

En ese momento te empiezas a poner todo tipo de preguntas:

¿Qué haces aquí?

¿Por qué trabajas en un lugar donde no te gusta?

¿Qué habría pasado si...?

¿Qué habría sido si...?

Y las preguntas podrían continuar... Te gustaría dejarlo todo atrás y empezar a viajar por el mundo, a lugares donde no se ha oído hablar todavía de la globalización, donde todo es puro e inocente. Comienzas a explorar, a aprenderlo todo desde cero como si se hubiera conocido por primera vez la luz del sol.

Todo está bien, todo es simple, virgen...

¡Un ruido extraño te llama la atención! ¡Te despiertas! ¡Estabas soñando!... Te levantas de la cama y por un segundo te preguntas dónde te encuentras, tratando de ponerte al día; se oyen unos ruidos extraños y no sabes de dónde vienen...! ¡Los niños! Te vistes rápidamente, preparas el desayuno, llevas a los niños a la escuela, vas al trabajo, haces la compra, vuelves a casa, cocinas la cena, ayudas a los niños a dormir y piensas que al día siguiente empezarás de nuevo, pero vives con la esperanza de que tal vez por la noche visitarás lugares interesantes.

CASTELLÀ 3

La nostra mixeta, Àngela RODRÍGUEZ

Es diu Blofeld i farà quatre anys a l'estiu. És de raça exòtica i de color gris espurnejat. El seu pèl és suau com el miraguà. És molt bonica.

Tot va començar al final d'unes vacances quan vaig arribar a casa i em vaig trobar que teníem companyia.

El meu fill i la meva neboda s'havien confabulat per portar a viure amb nosaltres una gateta, ja batejada, amb el nom de Blofeld.

Jo la veia tan xata que semblava fins i tot esguerrada. I, curiosament, a mida que ha anat passant el temps, la veig normal; en canvi veig lletjos els altres gats.

Li agrada molt jugar amb nosaltres. Això sí, és una dormilega. Jo també me l'estimo molt. Ara vivim amb harmonia tots tres.

COMPETIC INICIAL

Necessària per a la vida, Esmeralda TAN

Sóc tant necessària per la vida que no em cuiden, no em mimen, no m'honoren, m'utilitzen per fregir, per escalfar, per relaxar el viatge...

Sóc a la muntanya, al mar, als rius. Sóc un bé tan preuat que em volen a tot arreu. Els nens i els grans juguen amb mi.

No emborratxo però atipo.

Sóc a llocs tant petits com una gota de rosada o en indrets tant grans com el mar

COMPETIC INICIAL

La meva vida, Huda SHAHIN

Sóc una dona pràctica i positiva. Quan vaig arribar a Catalunya, va canviar la meva vida.

Vaig arribar a conèixer nous amics, una nova cultura, nous hàbits i altres festivitats.

Entre les històries que m'han agradat hi ha la de Sant Jordi que es celebra el dia 23 d'abril. És el dia de l'amor. L'home regala una rosa a la dona i la dona regala un llibre a l'home com a símbols d'amor.

Vaig llegir la història, i la vaig explicar davant de la classe del meu fill. M'ha agradat aquesta història perquè Sant Jordi va vèncer al drac.

COMPETIC INICIAL

Sant Jordi 2017, Nieves LEDESMA

Es un día muy especial en Cataluña, se celebra hace ya muchos años, yo ni lo recuerdo. Era pequeña, pero recuerdo que desde entonces lo celebramos. Recuerdo que íbamos con el colegio a ver las paradas que se hacían con toda clase de libros y me acuerdo de que lo esperábamos con ganas porque para nosotros era un día de fiesta de clases y nos contaban toda clase de cuentos: de amor, terror y de aventuras de todo tipo. A mi siempre me han gustado los cuentos de aventuras.

Fue pasando el tiempo y me fui haciendo mayor, entonces era yo la que estaba en una parada de aquellas que recuerdo con cariño, es decir yo vendía los libros y regalaba la rosa. Porque antes se compraba el libro y se regalaba la rosa con el libro. Así, que para mi Sant Jordi es un día especial, me acuerdo de mi infancia vendiendo libros a niños como yo cuando era pequeña. Es un día que recuerdo con mucho cariño.

COMPETIC INICIAL

Una familia granjera, Francisca GUTIÉRREZ

Érase una vez un matrimonio granjero con dos hijas pequeñas. La mayor se llamaba María y la pequeña, Luisa.

Cuando se hicieron mayores ayudaban en la faena de la granja, pero la pequeña no hacía casi nada. Luisa empezó a darse cuenta de que su hermana no hacía casi nada y le preguntó por qué no la ayudaba.

—Yo no puedo hacer estos trabajos,—contestó María— son muy duros para mí, ya lo sabías de hace tiempo. Pregúntaselo a nuestros padres.

Luisa fue a preguntárselo y ellos le dijeron que sí, que Luisa no tenía fuerza porque estaba enferma. No se lo querían decir para no preocuparla. Entonces Luisa, su hermana, lo entendió todo.

COMPETIC INICIAL

La llegenda de sant Jordi, Antonio FRANCÀS

La versió catalana de la llegenda de Sant Jordi diu que després d'un combat, la bèstia va caure sobre un ferro esmolat i va quedar travessada pel ferro de l'espasa del cavaller. Dels degotalls de sang que van caure a terra en va néixer un roser que floria cada mes de d'abril.

Aquest és una tradició que ens ha portat, segons la llegenda, a obsequiar amb roses a les enamorades. El lligam de Sant Jordi amb el món de la cavalleria diu que al segle XV, segons versions de Barcelona, se celebrava l'anomenada Fira dels Enamorats. Al voltant del Palau de la Generalitat s'hi instal·laven venedors d'aquesta flor i les dones que assistien a l'Eucaristia a la capella de Sant Jordi del Palau eren obsequiades amb una rosa. També hi ha qui diu que el costum de regalar roses té arrels romanes.

COMPETIC INICIAL

Sant Jordi 2017, Àngela MILLÁN

Ja arriba Sant Jordi, és una diada dedicada als llibres i a les roses.

Aquí us deixo algunes frases cèlebres de diversos autors del gran repertori literari que tenim:

«El que llegeix molt i camina molt, veu molt i sap molt.»

Miguel DE CERVANTES

«La lectura fa a l'home complet; la conversa, àgil; l' escriure, precís.»

Francis BACON

«Un bon llibre, no és aquell que pensa per tu, sinó aquell, que et fa pensar.»

James McCOSH

«Un llibre és l'arma més efectiva contra la intolerància i la ignorància.»

Lyndon Baines JOHNSON

«Llegir no és matar el temps, sinó fecundar-lo.»

H. C. BRUMANA

«La lectura és el viatge dels que no poden agafar el tren.»

Francis DE CROISSET

COMPETIC INICIAL

La noia del tren, Marisol CATALÁN

És d'hora, fa fred i amb les mans ficades a les butxaques, s'espera.

Com cada matí mig adormida s'espera en aquella andana.

És la noia del tren.

La cara se li queda freda recolzada a la finestra.

Sempre atenta a tota aquella gent que ja forma part de la seva vida.

D'aquelles històries que ella a la seva ment construeix de tots aquells que cada matí el tren posa a la seva finestra.

Aquell nen que la mare arrossega i que probablement va a l'escola.

L'avi assegut al banc mirant com passa la gent, segur que ningú l'espera.

Aquella noia que veu a la terrassa, somrient dient-li adéu a aquell home tan ben plantat amb qui imagina que té una idíl·lica història d'amor.

El quiosquer sempre tan ben pentinat, la seva senyora segur que és una dona fornida que no el deixa sortir de casa sense un bon repàs.

Infinitat d'històries, infinitat de gent.

La noia del tren... tanca el seus ulls i respira.

Ha arribat al seu destí.

Quines històries li oferirà demà el tren?

COMPETIC 2

**Jocs Florals
Sant Jordi 2017**

CFA Vallès

SANTOS CENDÓN

COMPETIC 2

Narrativa
Categoria III

(CAM, GES 1, GES 2)

CATEGORIA III (CAM, GES I i GES II)

<i>Com et canvia la vida</i> , Carmen REY.....	89
<i>La meva vida</i> , Francisco JIMÉNEZ.....	90
<i>El dia de demà</i> , Yitchna HUANCA.....	91
<i>El meu viatge a Espanya</i> , Javier SOTO.....	92
<i>Viatge a les dunes</i> , Lamine KHAIDOUML.....	93
<i>La nit del pare Noel</i> , Lara GONZÁLEZ.....	94
<i>Què puc fer?</i> , Shuany LAGOS.....	95
<i>La meva infantesa</i> , Mohamed ATTAR.....	95
<i>El dinosaure amable</i> , Abdenmour CHARIF.....	96
<i>La meva experiència al karate</i> , Abraham CACHERO.....	97
<i>Sant Jordi: Llibres i Emocions</i> , Ana María VARGAS.....	98
<i>El penediment</i> , Kema MBALLO.....	99
<i>Un dia especial a Barcelona</i> , Roger SUÁREZ.....	100
<i>Vacances a Benidorm</i> , Nieves LEDESMA.....	101
<i>De la felicitat a la mort</i> , Mamadou DIABY.....	102
<i>Una llegenda més de Sant Jordi: El drac i la princesa</i> , Javier MONTTOYA.....	103
<i>Hi havia una vegada...</i> , José Miguel CARBALLEIRA.....	104
<i>Una història de Montornès</i> , Sergio PARLORIO.....	105
<i>Supervivent 19</i> , Manoli GARCÍA.....	106

Com et canvia la vida, Carmen REY

El dia vint de gener de 2015, cap a les sis de la tarda, vam sortir a posar benzina i després vam anar a prendre un refresc. Vam pujar a la moto perquè anàvem a sopar a casa meva, i ja no recordo res més fins que em vaig despertar a l'hospital.

Estava plena de tubs i el primer que vaig fer va ser preguntar pel Martí. Va aparèixer per la porta amb un ram de flors, em vaig sentir bé perquè en veure'l vaig quedar tranquil·la. En Martí estava molt bé però el notava estrany i li vaig preguntar què havia passat que no recordava res des que vaig pujar a la moto. En Martí em va explicar el que havia passat, però no em va explicar tota la veritat.

Quan va tenir les proves, el metge va voler parlar amb mi i em va explicar tot el que havia passat i les conseqüències. Una de les coses que em va fer més por va ser el fet que no podria caminar mai més. En Martí no ho sabia i es va quedar de pedra.

La relació va continuar, però cada vegada venia menys a veure'm i em vaig començar a adonar de la situació. Jo estava en una cadira de rodes amb vint-i-dos anys i en Martí, amb la mateixa edat que jo, tenia tota una vida per davant i més oportunitats que jo. Érem una parella que feia només nou mesos que sortíem junts, feia molt poc per sacrificar-nos tota la vida. Jo ara estic molt sola però he aconseguit que en Martí i jo seguim essent amics.

Postdata : continuarà

CAM

***La meva vida* , Francisco JIMÉNEZ**

Avui us explicaré una petita història de la meva vida. Ens remuntem a l'any 2013, en aquest moment sóc un noi amb una malaltia que es diu obesitat mòrbida. La meva alçada és d'1,88 metres i el meu pes és de 198 quilos. Prenc la decisió més gran de la meva vida: jugar-me-la en una operació de reducció d'estómac, que consisteix a reduir una part de l'estómac i tallar més de un metre d'intestí per finalment tornar-los a connectar.

L'operació dura sis hores. De l'operació no en puc explicar res perquè jo estava inconscient, però sí que puc explicar com va ser el primer any. Recordo el primer moment que vaig obrir els ulls, sentia un dolor molt intens i tenia molta set. Em vaig despertar en una habitació envoltat de màquines que controlaven totes les meves constants vitals. Era una habitació amb poca il·luminació, estava a la UCI (Unitat de Cures Intensives). Vaig passar 24 hores en aquella habitació sense poder-me moure, ni menjar, ni beure, amb una gran quantitat de calmants al cos, que van fer que no m'adonés de res.

L'endemà em van canviar de planta, em van treure les malles compressives de les cames, que s'encarregaven que la meva sang circulés correctament i un doctor em van dir: « *Hola Franc, com has dormit?* » i jo li vaig contestar « *Bon dia doctor, no t'enganyaré, he tingut dies millors* ». El doctor no va poder evitar riure i em va dir: « Franc, avui intentarem posar-nos drets i fer una passejada pels passadissos de l'hospital ». Recordaré sempre aquell dia perfectament, sentia un dolor extrem, sentia com si en sortissin els intestins i tot per la panxa. Vaig fer el cor fort i vaig estar una estona caminant. Després del passeig va arribar el millor moment, era l'hora de menjar. Jo estava molt il·lusionat esperant poder menjar alguna cosa bona i amb fonament, ja que feia més de dues setmanes que passava amb una dieta líquida a base de brous sense res sòlid i poca cosa més. Vaig arribar a l'habitació i vaig trobar el meu menjar a la safata: un got de plàstic blanc amb un líquid de color transparent més conegut com aigua...

Em va caure el món damunt, havien matat les meves il·lusions. La doctora en va dir: «*Franc, a poc a poc, que se't pot posar malament*» Eren 10 mil·lilitres d'aigua que vaig beure desil·lusionat i enfadat per no poder menjar. Em vaig posar a veure l'aigua però ho vaig fer de cop i efectivament, va sortir tal com va havia entrat, sense cap mena de filtre.

CAM

El dia de demà, Yitchna HUANCA

Cada vegada que vaig a dormir penso en el dia següent i amb què em puc trobar. Si trobaré l'amiga de sempre quan vagi a l'escola dels meus fills, o si la meva filla petita aprendrà una nova paraula que em sorprendrà quan me la digui, o si sentiré alguna queixa de la mestra que em digui: «Espera't, que hem de parlar!»

I de mica en mica, sense adonar-me'n ja són les dotze i deu minuts i he de començar a fer el dinar. He de cuinar alguna cosa saludable per a la meva família, fent servir un nou cereal que té moltes vitamines, la quinoa.

I després? He de pensar en les meves classes, penso en si les meves companyes faran enrenou o si avui estaran atentes a les classes.

I així, faig el meu dia a dia, pensant en què m'espera el dia de demà, tant a la meva llar, com a la meva escola.

CAM

El meu viatge a Espanya, Javier SOTO

Avui els explicaré l'experiència que vaig tenir quan vaig venir a Espanya. Tot va a començar l'agost de 2013, a Santa Cruz, a Bolívia. Recordo que estava molt content i a la vegada molt trist. Estava content perquè anava a reunir-me amb la meva mare i trist perquè deixava els amics i la meva família. Però posat tot a la balança podia dir que estava més content que trist, perquè veuria la meva mare que feia molt temps que no veia.

Recordo que no portava gaires coses. Estava molt emocionat i una mica nerviós perquè viatjàvem el meu germà i jo sols. Quan vam arribar a l'aeroport vam haver d'esperar una bona estona perquè el vol anava amb retard. Quan finalment va ser l'hora, ens vam acomiadar de la meva àvia i dels meus cosins.

Vam entrar per una porta que detectava els metalls i ens van revisar totes les coses que portàvem i ens van deixar en un passadís on vam estar unes dues hores esperant. Estàvem molt avorrits i no teníem res per distreure'ns.

Finalment vam poder pujar a l'avió. Era molt gran i estàvem molt emocionats. Als seients que teníem assignats hi havia una altra gent asseguda que no volien aixecar-se. Com que no volien aixecar-se a nosaltres ens van portar a la part VIP de l'avió. No tenia res a veure, i a més també hi havia altres nens. Tot va anar molt bé, però el vol era molt llarg i es feia molt pesat.

Van passar dotzes hores i a la fi vam arribar a l'aeroport de Barcelona. Quan vam sortir hi havia la meva mare esperant-nos. Va ser molt emocionant, estava molt content. Quan ja érem a casa recordo que no podíem dormir perquè estàvem acostumats a l'horari del meu país. De tota manera no ens va costar tant adaptar-nos a l'horari, el més difícil va ser quan vam haver d'anar a l'escola i llevar-nos d'hora. Avui puc dir que estic molt ben adaptat i que ja no tornaria a viure al meu país. Aquí la vida és molt millor.

CAM

Viatge a les dunes, Lamine KHAIDOUNI

La història d'un viatge és un bon començament, després d'unes merescudes vacances de setmana santa.

El viatge el fem des de Fes, travessant l'Atlas fins a Merzouga, al desert del Sàhara. No és una carretera fàcil, sobretot a l'hivern, però la fem pel nostre compte extremant les precaucions. I què té d'interessant aquest viatge? Doncs, monuments naturals en forma de muntanyes i pistes d'esquí no gaire equipades. En aquestes fredes terres s'hi cria una raça d'ovella autòctona anomenada de Timahdit.

La ruta té uns paisatges molt bonics i s'hi pot parar per fer fotos. La meva dona i jo estem acostumats a viatjar per aquesta carretera. El viatge pot trigar unes nou hores fins al desert però val la pena. Parem a Midelt, que és un poble on pots menjar bé i barat.

Sempre parem per menjar carn a la brasa i després seguim la ruta per les gorges del riu Ziz. És una meravella on abunden els esculls de corals bivalves fòssils. Des d'aquí, arribem a Errachidia, creuem per Erfoud i anem fins a Merzouga.

Un cop som al desert gaudim de les dunes i de les boniques postes de sol. Sempre ens ha agradat el desert.

CAM

La nit del pare Noel, Lara GONZÁLEZ

Aquella nit m'ho vaig passar genial amb tota la família de la meva mare. Vaig passar-la a casa de la meva àvia sopant. Estàvem nerviosos per veure els regals que ens portaria el pare Noel. Va ser un dia molt especial i divertit perquè vam estar sopant i després obrint els regals.

Al dia següent el pare Noel ens va portar moltes més coses i aquella nit vaig dormir a casa del meu tiet i els meus cosins van obrir tots els regals amb molta il·lusió i després d'aquell matí tan emocionant, vam anar a casa de la meva tieta a dinar i teníem més regals per obrir. Aquell dia va ser molt divertit perquè també va venir la meva parella que no coneixia la meva família i em va fer il·lusió que la conegués. Després d'haver menjat de tot (perquè en aquestes dates es sol menjar molt), vam anar tots a un lloc que es diu Green Park que és com un parc d'atraccions per a totes les edats i ens ho vam passar molt bé. Per acabar aquell dia ple d'emocions i de rialles, perquè ens ho havíem passat tan bé, vam anar tots a sopar a un restaurant.

El dia de reis també el vaig passar amb la família de la meva mare. Vam anar a casa de la meva àvia a dinar i vam omplir tota la taula de menjar. Vam venir els meus tiets, les meves tietes i els meus cosins i més membres de la família per part de la meva mare. Després, al vespre, tots vam anar a sopar a casa meva. Després vam anar a veure la cavalcada i aquella nit vaig dormir a casa de la meva àvia amb els meus cosins. Quan ens vam despertar vam obrir tots els regals que ens havien deixat els reis.

CAM

Què puc fer?, Shuany LAGOS

Estic enamorada d'un noi que es *guapíssim* però la meva mare no em deixa quedar amb ell. No sé què puc fer!

El vaig conèixer el dia vint-i-sis de gener i des d'aquell dia me'n vaig enamorar. Tothom em diu que ell no és una bona persona, però jo no els crec. Diuen que només fuma porros i que no em cuidarà.

La meva millor amiga va estar amb ell en una discoteca de Badalona i diu que és un boig, que es un immadur. Té vint-i-dos anys i pensa com si en tingués deu.

Això sí que em preocupa... sabeu perquè? Doncs perquè jo, una persona que sigui tan immadura, no la vull a la meva vida.

CAM

La meva infantesa, Mohamed ATTAR

Em dic Mohammed, vaig néixer al Marroc i ara visc a Espanya.

Us explicaré com va ser la meva infantesa. Jo de petit no he viscut amb els meus pares perquè el meu pare va venir a Espanya i em va deixar amb la meva mare i els meus avis.

Quan tenia dos anys, la meva mare es va divorciar del meu pare i llavors em vaig quedar amb els meus avis, ties i oncles. El meu pare va trigar molt a tornar al Marroc. I clar, jo no sabia on havia anat el meu pare perquè els meus avis em deien que havia anat a comprar-me caramels, roba... quan em deien això jo m'ho creia. I així va ser fins que ha tornat al Marroc després d'un temps.

GES 1

El dinosaure amable, Abdenmour CHARIF

Fa molt i molt de temps en un poble molt llunya, hi havia una família molt feliç amb els seus fills i familiars. Vivien en un poble molt petit on no hi havia gaires persones, de fet hi havia menys de cinc mil habitants.

Un dia en aquell poble hi va aparèixer un dinosaure que era molt «amable», però la gent li tenia molta por i el volien matar, perquè es pensaven que era molt ferotge. Tenien la intenció de matar-lo amb una poció que el faria adormir per sempre més, és a dir, que moriria per sempre.

Un dia van anar a veure tots el dinosaure amb policies, militars, etc. En arribar-hi van veure que el dinosaure estava salvant nens que havien fet coses molt dolentes i al final se'n van penedir. Els nens havien cridat el dinosaure i ell els va anar a salvar.

Els ciutadans, en veure que el dinosaure anava cap al nens, es pensaven que els faria alguna cosa, i van decidir fer una estratègia. Van envoltar-lo perquè no pogués moure's, però aleshores els nens i nenes van dir que s'esperessin, que no era un dinosaure dolent, sinó que era un bon dinosaure i van explicar que aquell dinosaure els havia salvat a tots.

Llavors els habitants d'aquell poble es van quedar molt sorpresos del que els deien els nens.

Des d'aquell instant, el dinosaure es va convertir en el garant de la seguretat del poble.

GES 1

La meva experiència al karate, Abraham CACHERO

Els meus pares van decidir apuntar-me a fer aquest esport ja que s'hi apren disciplina i defensa pròpia.

El karate és una art marcial en què són permesos tant els cops de puny com les puntades de peu, els cops de colze i de genoll i també els cops amb la mà oberta. Des dels quatre fins els quinze anys vaig estar practicant aquest esport. Segons l'aprenentatge progressiu de les tècniques es classifica pels colors dels cinturons. Es comença amb el blanc per a principiants, després el segueix el groc, el taronja, el verd, el blau, el marró i finalment, el negre.

El karate se'm donava molt bé, però el que més m'agradava eren els combats. Em vaig inscriure a diverses competicions i sempre quedava primer, fins que em van poder apuntar al campionat que tant esperava: el de Catalunya. Vaig dedicar-hi moltes estones i grans esforços per poder aconseguir una bona preparació i un bon estat físic.

I va arribar el dia tan esperat, vaig passar la nit sense dormir dels nervis que tenia. A la llista hi sortien els meus combats en què havia de lluitar i guanyar-los si volia aconseguir el títol. Gràcies a l'esforç i preparació del meu professor ho vaig aconseguir. Vaig ser el campió de Catalunya. Aquesta victòria també va ser gràcies al suport de la meua família, companys i professors. No m'ho podia creure, semblava un somni fet realitat.

Desgraciadament vaig patir un accident de moto i a partir de llavors ja no vaig poder gaudir del karate.

GES 1

Sant Jordi: Llibres i Emocions, Ana María VARGAS

Sant Jordi és una de las tradicions més boniques que celebrem a Catalunya. És un dia del qual pot gaudir tothom, petits i grans, persones amants de la poesia, la novel·la, les aventures, els còmics i tota mena de gent amant de la lectura.

Aquells carrers i places plens de llibres i roses... Un escriptor que per un dia tenim el privilegi de conèixer i que ens signi el llibre...

Els nens poden gaudir de la llegenda de Sant Jordi, que va ser prou valent per acabar amb el drac que tenia atemorit el poble i finalment va rescatar la dama.

Els adolescents ja hi troben llibres que estan a l'alçada del que demanen, i cada vegada en troben més.

Les persones adultes, que són la gran majoria, troben una gran quantitat de llibres amb diferents temes i gèneres literaris a la mida i gust de cadascú. A vegades anem a comprar un llibre i ens trobem que ens n'agraden molts i acabem comprant-ne més d'un.

I no podem deixar de mencionar aquesta part de la tradició tan maca i emotiva que és el somriure que es dibuixa a la cara d'una persona quan veu que un ésser estimat li ofereix una rosa: la rosa de Sant Jordi.

GES 1

El penediment, Kema MBALLO

Era un dia molt fosc, jo era amb els meus amics pensant on aniríem aquella nit. De sobte vam pensar d'anar a Sant Boi que està a una hora de Granollers. Jo no sabia que era tan lluny i li vaig dir a la meva mare que tornaria a casa a les nou del vespre, però es va complicar la cosa i vam agafar el tren a les set de la tarda. Jo pensava que només hi estaríem dues hores... però el que jo no sabia era que els meus amics havien planejat de quedar-nos tots fins a les sis del matí.

Quan me'n vaig adonar ja era molt tard... Era a Sant Boi i havia de passar la nit allà!

Vaig rebre moltes trucades de la meva mare i no en vaig agafar cap per la por que tenia que s'adonés del que m'havia passat. Vam anar a una festa que al final vam abandonar perquè estava plena de nois i noies col·locats o prenent alcohol.

Vam dormir a casa d'un amic però al matí vam anar ràpidament a l'estació per tornar a casa al més ràpid possible. Vam arribar al tren i vam veure la mare d'un dels nois que havia vingut a Sant Boi a buscar-lo. Ell es va amagar sota un cotxe perquè no el veiés.

Tots els que varem anar a Sant Boi estàvem penedits perquè va ser una cosa que no va «molar» i a sobre quan vam tornar alguns vam rebre una bona lliçó.

GES 1

Un dia especial a Barcelona, Roger SUÁREZ

Un dia un grup de nois es van proposar fer una excursió amb skate per Barcelona, d'on es diu que és el paradís del *skate*. Aquest grup de nois eren tres: en Roger, en Marc i en Martí. Van arribar a 1/4 de 9 del matí a l'estació de Passeig de Gràcia i des d'allà es van dirigir al MACBA baixant pel Passeig de Gràcia fins a la plaça Catalunya. En arribar a la plaça Catalunya, van decidir anar per un altre lloc al MACBA, i així va ser.

Resulta que al lloc per on van anar aquell cop van trobar una plaça anomenada Universitat on hi havia uns bancs de marbre molt llargs i no hi havia gaire gent. Van decidir fer una parada i patinar ja que el MACBA encara estava a set minuts d'aquella plaça.

En acabar de patinar en aquella plaça es van dirigir cap a la famosa plaça del MACBA (Museu d'Art Contemporani de Barcelona) on hi va gent de tot el món només per patinar. En aquella plaça hi ha un llarg calaix, al final d'aquest calaix hi ha unes escales i darrere la plaça, les conegudes grades del MACBA. I allà es van posar a patinar fins tocats dos quarts de tres.

Després es van anar a dinar a algun lloc assequible pels diners que portaven a sobre. Van anar a un bufet lliure que estava situat a la Rambla de Barcelona.

El Roger es va menjar un bon bistec amb patates, en Marc es va menjar botifarra amb mongetes i en Martí un *bocata* de llom amb formatge.

Acabat de dinar i de digerir-lo van seguir baixant la Rambla fins arribar a Colom, perquè allà al costat hi havia un *spot*. Quan es van avorrit de patinar aquell en aquell *spot*, van anar a patinar a l'hotel Wela, que té unes escales al costat de la platja. Com que hi feia molta calor i estaven suats de patinar, era ple d'agost, es van llançar a l'aigua amb roba interior i en sortir van jugar una mica a futbol amb uns nois que hi havia per allà.

Veient que eren les cinc de la tarda, en Roger va proposar d'anar patinant fins a Badalona, on hi ha el *skatepark* de l'Àgora on fan les competicions dels professionals de *skate* un cop l'any. Van anar fins allà i hi van arribar prop de 2/4 de sis, i un cop allà es van posar a patinar fins que el sol es va amagar. Finalment van agafar el tren allà mateix, i cap a casa.

Havia estat un dia complert i molt cansat.

GES 1

Vacances a Benidorm, Nieves LEDESMA

Vaig anar a Benidorm de vacances quinze dies amb unes amigues. Vam arribar a l'hotel i era tot molt bonic. Vam anar a l'habitació i després a dinar perquè era l'hora.

Vam acabar anant a la piscina i a la platja fins que es va fer de nit. Després del sopar ens posàvem *guapes* per sortir de festa, cada nit durant tota la estada, però a llocs diferents.

Vam visitar llocs típics i vam gaudir de la bon menjar dels pobles de l'entorn. Puc destacar també les discoteques, perquè n'hi havia moltes.

Vam dormir molt poc però, van ser unes bones vacances en què vam conèixer molta gent i vam fer molts amics.

GES 1

De la felicitat a la mort, Mamadou DIABY

Bona tarda, em dic Nicky, tinc setze anys i visc a Cornellà. Us vull explicar la història que fa uns anys em va explicar la meva àvia Juliana.

Tot va començar quan ella tenia vint-i-cinc anys, just després del seu casament celebrat el vint-i-tres d'abril de 1979. El matrimoni va passar la seva lluna de mel en un apartament envoltat de muntanyes i davant d'un gran llac.

Quan hi van arribar tot semblava normal, els inspirava tranquil·litat i harmonia per celebrar el seu casament. La primera nit van decidir celebrar-la a la vora del llac amb la companyia d'un bon vi i un bon sopar. Tot va anar a la perfecció.

El segon dia van sentir sorolls, com si algú estigués caminant per la casa, però com que tots dos estaven cansats de tot el dia, van pensar que eren efectes del casament i la son. El tercer dia, just en entrar a la casa ja van tenir fred i un sentiment de tristesa, una sensació esgarrifosa.

De cop i volta van aparèixer empremtes d'unes botes d'home, es sentien portes que es tancaven, riures malèfics i xiscles de dones. El temps passava i les sensacions augmentaven. El pànic era insuportable i els llums s'havien apagat. El meu avi va anar al soterrani per poder arreglar-ho.

La Juliana va sentir crits i va baixar, allà es va trobar el seu marit mort i ensangonat al mig a terra.

GES 1

Una llegenda més de Sant Jordi: El drac i la princesa, **Javier MONTROYA**

Hi havia una vegada en un petit poble, un rei, una reina i una princesa. A prop d'aquell poble, hi vivia un drac a la cova d'una muntanya. El drac era negre, gros i lleig.

Cada dia, es menjava una persona del poble. Allò era terrible! Tothom estava espantat i no hi havia ningú prou valent per matar el drac.

Un dia, el drac volia menjar-se la princesa. La va agafar i se la va emportar a dins la seva cova. El rei i la reina estaven molt tristos. Però aquell mateix dia, va arribar al poble un bon cavaller. Era un home valent i muntava un cavall blanc, era sant Jordi.

Quan sant Jordi va sentir els plors del rei i de la reina, va dir: «Jo mataré el drac!»

El bon cavaller sant Jordi va anar amb el seu cavall blanc fins a la cova. Després hi va entrar i amb la seva llança va matar el drac.

De la sang del drac que va caure a terra, en va néixer un roser i va florir una rosa vermella.

Sant Jordi la va regalar a la bella princesa en senyal d'amor.

GES 2

Hi havia una vegada..., José Miguel CARBALLEIRA

Hi havia una vegada un home que volia treure's un títol de l'ESO i es va matricular en una escola d'adults. La seva experiència era molt negativa i no tenia gaires ambicions perquè feia molt de temps que no llegia ni estudiava res.

Quan va començar l'escola, es va acovardir una mica, però, gràcies als professors i als companys, es va convèncer que ell podia estudiar i treure bones notes. Anaven passant els mesos i l'home anava traient unes notes que, de moment, li feien aprovar les assignatures. Aquell fet li feia agafar més confiança i començava a entendre millor els temes d'estudi, i amb els companys, cada vegada hi tenia més afinitat. Allò li feia molta il·lusió perquè havia format una colla amb molt bona sintonia tant de fer-se riure com quan tenien treballs, tant en grup com en solitari. Tots s'ajudaven entre tots i aquella era una manera de saber com de bé el feien sentir els companys. Aquella amistat l'ajudava molt a l'hora d'estudiar, de motivar-lo i de treure bones notes.

Encara no ha acabat el curs, però es sent molt motivat i amb ganes d'afrontar aquesta etapa final que li queda. Té molt clar que hi ha de posar tot de part seva per tal de poder treure bones notes i també sap que amb la il·lusió que té pot ajudar els companys i motivar-los perquè vulguin estudiar i es treguin el títol. Sempre els posa el seu exemple: «si jo sóc molt dolent per estudiar, i me'n vaig sortint amb els exàmens, qualsevol de vosaltres, que sou joves, podeu fer-ho millor que jo».

M'agradaria acabar aquesta història amb un final feliç, que els companys passessin tots i que els professors tinguessin una gran carrera a l'ensenyança. Gràcies!

GES 2

Una història de Montornès, Sergio PARLORIO

A la meitat del segle XV, exactament el 4 de gener de 1485, al meu poble es va produir un fet de gran rellevància: hi va començar la revolta Remença i el cap d'un cert temps es va contagiar a tota Europa.

Diu la història que un pagès, en Bartomeu Sala i la seva família arrelats a Montornès es van sublevar contra el senyor d'aquelles terres, en Pere Anton de Rocacrespa, que feia pagar a tots els seus veïns amb un conjunt de gravàmens i servituds humiliants que s'anomenaven remença.

Un dia, la filla gran d'en Bartomeu Sala es volia casar amb els seu amat, però en Pere Anton li digué que havia de pagar la remença de casament, que consistia en anar-se'n al llit amb ell el mateix el dia del casament. A més havien de pagar impostos molt alts, tot i les collites escasses. En Bartomeu Sala, fart de tot allò, va arengar a veïns d'altres pobles com Vallromanès i va ser d'aquesta manera que varen començar les revoltes Remences.

Diu la història que els pagesos, dirigits per Bartomeu Sala, es varen enfrontar a Pere Anton de Rocacrespa enviat per la Diputació de Catalunya amb un suport de 200 soldats a camp obert i varen ser derrotats. Els escrits diuen que la derrota va ser humiliant i que va suposar l'impuls perquè continuessin revoltes per tot el Vallès i, contagiats a tot el Principat, van inspirar a tots els pagesos d'Europa.

Ara, cada any a Montornès, es commemora aquesta fita amb representacions teatrals amb molts assaigs i ben dirigides fetes per la gent del poble.

GES 2

Supervivent 19, Manoli GARCÍA

Aquesta és la història d'una noia anomenada Ireth. Va començar quan ella tenia 15 mesos d'edat, li van diagnosticar epilèpsia. A partir dels 8 o 9 anys, ja sabia que no era com les altres persones o com els altres nens, tenia por de no encaixar o de no poder fer amics, per la seva malaltia, per la seva salut. Malgrat tot, s'equivocava, va fer amics, encara que va haver d'enfrontar-se a proves molt dures, com arribar a casa o que aquella persona dia darrere dia li poses la mà a sobre i no ho expliqués a ningú fins que va fer el pas d'explicar-ho.

Quan va arribar el seu 17è aniversari a ella ja li quedava menys per sortir de l'institut, però la seva salut es va complicar una mica més: es començava a trobar cansada i sense ganes de fer res. Li va «baixar la moral» i va decidir anar al metge per tal que li fes unes proves. Amb aquelles proves van detectar que tenia falta de ferro a la sang (Anèmia).

Quan va fer l'últim curs del Institut als seus professors li van aconsellar que el millor per a ella seria fer un PQPI, per poder aconseguir tenir el títol de l'ESO, però va passar que un somni es va complir que va ser tenir el PQUPI i poder estar treballant durant un mesos. Després, un cop va fer els 21, va decidir apuntar-se per fer el GES. Algunes vegades no anava a classe perquè es desmaiava i era hospitalitzada, però va aconseguir treure's el primer curs.

Aquesta supervivent, aquest any que serà l'últim del GES, si tot va bé, vol intentar donar-ho tot, encara que se li hagin posat obstacles per davant, vol lluitar i aconseguir treure's el GES, i després intentar treure's una FP de Grau Mitjà o Superior perquè vol aprofitar el temps i vol afrontar les seves pors i poder confiar en ella mateixa i sobreviure a tot.

GES 2

sant jordi 2017

JOCS FLORALS

CARMEN DE LA TORRE

COMPETIC 2

Narrativa
Categoria IV

(Anglès, PA CFGS, PAU)

CATEGORIA IV

(Anglès, PA CFGS, PAU).....	111
Sant Jordi i el drac, Glòria BELLAVISTA.....	115
He fet el cim!, Eduardo OCÓN.....	116
Records, Maite SOLÉ.....	117
Per a la Mireia, Marta PEITIVÍ.....	119
Emavam, Ana Valle TERRERO.....	120
Qui no s'embarca no passa la mar, Maria RODRÍGUEZ.....	121
Acords, Nemuna KANTEH.....	122
Els sentits de la vida, Violant PETANÀS.....	123
El camí cap a la llibertat, Pedro HERVÁS.....	124
De dins a fora, Juan FERNÁNDEZ.....	126
Assetjament absurd, Gloria ORTIZ.....	127
Records cremats, Olga CALERO.....	128
Cíber amor?, Nohelia PRETELL.....	129
El pintor italià, Víctor VALIENTE.....	130
París 1991, Laura GRIVÉ.....	131
Paraules en colors, Isabel RUBIO.....	132
No m'agrada llegir, Josep SABOYA.....	134
Mai no és tard per començar, Nohelia PRETELL.....	136
La història d'en Galiu, Pilar JALENCAS.....	138
Fins al final, Montse ROSENDO.....	140
El dia que vaig decidir ser una dona, Jackie SAGANA.....	141

***Sant Jordi i el drac*, Glòria BELLAVISTA**

Diuen que hi havia un drac que havia baixat de la muntanya i tenia el poble de la vall esverat. Aquell drac era un monstre que podia caminar, volar i nedar.

Al principi l'anaven alimentant amb vaques, xais i d'altre bestiar, però va arribar un dia que es van acabar els animals. Per tenir content el drac, va tocar sacrificar la gent.

Ho feien estrictament per votació, tant si era un pobre, com el ciutadà més ric. Un dia la filla del rei s'adonà que el seu nom no hi era. Aleshores hi va posar el seu nom a totes les llistes.

Quan el rei s'assabentà d'allò que la filla havia fet, quasi es tornà boig. Però malauradament li tocà a la princesa, tan pura, dolça i la més bella dels contorns.

La princesa tota aterrida estava a punt de ser devorada pel drac. En aquell precís moment, un cavaller muntant un cavall blanc, portant una gran espasa, es disposà a acabar amb el drac.

El drac tragué totes les seves forces per lluitar contra el cavaller. Sant Jordi agafà l'espasa i travessà d'un sol cop el drac, i de la ferida li brollà un raig de sang, se li acabaren les forces.

De la sang del drac de la terra brotà una rosa ben vermella que Sant Jordi oferí a la princesa.

El rei, agraït, va oferir al galant cavaller la mà de la princesa per haver acabat amb aquell drac.

Anglès 1

He fet el cim!, Eduardo OCÓN

Des de l'antiguitat l'home associa la muntanya a quelcom màgic i poderós. Potser perquè ens ha servit de lloc de guaita, de defensa i d'atac o perquè està més a prop del cel i dels déus. Fins al punt que antigues civilitzacions van construir muntanyes artificials com piràmides, tombes, temples, i observatoris astronòmics, com van fer les cultures egípcia, xina, asteca o persa. Avui en diem gratacels de les mostres de poder dels moderns emporis econòmics que s'alcen desafiant el cel.

Cada dimarts i dijous de matí pujo la muntanya i faig el cim a la recerca del coneixement. A l'esforç físic que suposa l'ascensió, hi afegeixo l'esforç intel·lectual d'aprendre la llengua anglesa. Allí, al cim de la muntanya, hi ha la Casa del Coneixement, on unes persones aprenen la llengua espanyola, la catalana, i d'altres aprenem llengües estrangeres com l'anglès, i informàtica...

Uns i altres ho fem per millorar la nostra formació personal, així com la qualitat de la comunicació entre persones i pobles.

Avui dia la revolució cultural mundial i l'evolució de l'home cap a l'excel·lència es fonamenten en l'aprenentatge de la informàtica i del llenguatge.

Anglès 2

Records, Maite SOLÉ

La nena era petita, petita petita. Encara no havia fet els tres anys i era menudeta, i no es feia càrrec del que passava al seu voltant. El seu pare, assegut al llit, plorava després d'haver posat injeccions a la mare de la nena, l'avia plorava a la cuina i els altres components de la família estaven desesperats, al menjador de la casa.

Va sentir unes paraules murmurant que la seva mare ja s'havia mort. I només tenia 29 anys. Tot va ser un anar i venir de parents, gent coneguda i no tant propera, però que es volien afegir al gran dol de la família. A la nena, la van portar a casa d'una cosina de la mare, molt jove i van estar jugant mentre es feia la cerimònia d'enterrament.

La nena va comentar que la processó que veia des dels vidres de la casa era molt llarga.

Després d'aquells moments, dies i setmanes, les coses van tranquil·litzar-se. Hi havia alguns detalls diferents, a part de l'absència. La família anava de negre, nena inclosa. A l'hora de l'esmorzar, l'avia plorava mentre li donava sopes d'ou a la nena, que rondinava perquè no en volia. Un cop a la setmana l'avia li feia agafar flors del jardí i anaven totes dues agafades de la mà a portar-les al cementiri.

A part d'aquests detalls, tot era igual per a la nena. Potser encara millor, perquè la contemplaven molt i feia el que volia amb la pobra àvia que era la que més se'n cuidava. Els altres treballaven.

Aquella trista situació va fer que la nena es sentís important. Tot i la pena, es sentia preada, ja que quan passava pel carrer, les veïnes xerraven en veu baixa i l'assenyalaven amb cara tendra i li donaven dolços. Quan es barallava amb alguna nena del carrer, cosa que passava molt sovint, sempre n'hi havia alguna altra que deia: Deixeu-la pobreta, que no té mare.

Una cosa sí que la va molestar, i molt. Al carrer hi estiuejaven uns senyors de Barcelona i en començar la temporada d'estiu hi arribaven, i sempre portaven un petit regal per a les nenes del carrer.

Aquell any era una sivelleta pels cabells en forma de llaç, de diferents colors cada una d'elles. La de la nena era negra i allò no li va agradar gens. Aquella gent podien haver-n'hi portada una de blanca, si més no!

Com que en començar el curs escolar ja havia fet tres anys, va anar a l'escola.

Era una escola molt petita d'un poble molt petit. Una sola classe per a uns vint nens i nenes de totes les edats: de tres fins a catorze anys. Va ser un bon element la criatura, a l'escola. Era la que més renyaven, castigaven i més disbarats feia. Però feia pena!

Així va anar creixent fins a fer 5 anys, quan la situació familiar va canviar. Va canviar de casa, de família, de poble i d'escola. La seva nova mare la va fer passar per les regles establertes i va aprendre a comportar-se, però sempre era la nena a qui se li havia mort la mare!

Aquella nena es deia com jo.

Anglès 3

Per a la Mireia, Marta PEITIVÍ

Tot s'ha acabat. Ha arribat el final.

No t'he conegut mai, però sense saber-ho hem fet el mateix camí.

Tot s'ha acabat. Ha arribat el final.

Sempre he sabut de tu i sovint has estat la meva icona. Dia rere dia, portant la flama encesa, capdavantera, lluitadora, no has defallit mai. A vegades, una pedra al camí et feia caure, però la teva perícia et tornava a posar dreta amb rapidesa.

Llargues jornades lligades al patiment, llargues vetlles plenes de dubtes per saber si ho aconseguiries...

Et puc dir que et porto avantatge. Vaig iniciar la ruta molt abans que tu i, vols que et digui una cosa?, No sé encara si hi he arribat. Sempre tinc la sensació que darrere aquest revolt tocaré el cim, però només me'n queda la il·lusió. La singladura continua, no trobo el final i segueixo, segueixo sense parar...

Què t'ha passat? Has conreat la terra amb gran esforç i l'has regada amb tant d'amor que fins i tot ja començava a donar fruits. De cop, la tempesta ho ha destrossat tot; t'ha negat el cor, t'ha engolit l'ànima.

Ara, però, ja no tens por. Has après a volar i com una au novella voles lentament i suau tot mirant-nos amb un somriure als llavis gairebé infantil, que no ha tingut temps de saber de maleses ni rancors, de mirada transparent amb el cor obert cap a l'horitzó.

Vola ben alt, Mireia!

Anglès 3

Emavam, Ana Valle TERRERO

Hi havia una vegada, una noia molt bonica i molt intel·ligent que es deia Emavam, però el concepte que tenia de si mateixa era molt negatiu. Un dia va trobar una senyora mitjana edat que anava pel poble, repartia fullets informatius per guanyar-se la vida.

En aquells fullets, hi anunciava la seva feina i hi deia amb paraules provocadores: «Veniu amb mi i la vostra vida canviarà, sereu més boniques, més simpàtiques i aconseguireu el que us proposeu».

Emavam va obrir els ulls i sentint com parlava la senyora, va començar a pensar en la seva nova vida. Va estar donant-li voltes al cap i finalment s'hi va apropar per demandar-li que li ensenyés el camí per aconseguir els seus somnis.

Aquella senyora, que prometia tot el millor per viure, per començar no tenia gaire bon aspecte, però parlava molt. Era eixerida i convencia ràpidament a tothom qui l'escoltava. Així, que es va emportar l'Emavam a casa seva.

Van passar uns quants dies i l'Emavam va començar a posar-se nerviosa perquè encara que anava a casa seva a dormir, durant el dia aquella dona no la deixava sortir, ni comunicar-se amb ningú. Al principi, el que li ensenyava li agradava, però cada vegada més, la senyora es posava més agressiva i li demanava feines estranyes que no tenien res a veure amb el seu aprenentatge o la finalitat a què ella volia arribar. L'únic que pretenia la senyora era guanyar diners a costa d'una bonica noia, però només els altres podien veure allò de què ella no s'adonava, que era una bella i bona noia.

Gràcies a aquella experiència, l'Emavam va poder sortir a temps i va entendre que no som només com ens veuen els que tenim al voltant, sinó que ens hem de valorar pel que portem dins i pel que som capaços de donar i de fer.

PAU

Qui no s'embarca no passa la mar, Maria RODRÍGUEZ

Quedaven poques cases sense enderrocar en aquell petit poble de muntanya abandonat. Els ocells i les criatures del bosc, els conills i alguna guineu, havien transformat aquella runa en caus i hi campaven tranquils, amb la seguretat que els antics habitants d'aquell indret no hi tornarien.

No comptaven amb l'entusiasme d'un home, tossut i aventurer, que, havent passat les penúries de la crisi econòmica, havia decidit de lluitar contra aquella desesperació buscant una sortida lluny de casa seva. Aquell home volia aprofitar allò que d'altres havien abandonat per manca d'oportunitats de feina, per les noves generacions que ja no volien conrear aquells camps o simplement per l'envelliment de la població.

En Joan era allà, amb la seva dona, la Laia, acabats d'arribar i amb la motxilla carregada d'il·lusions. Tenien tota una vida per davant per donar sentit a aquell lloc buit d'ànima humana. Sis mesos després, i amb l'ajuda dels pocs que quedaven al poble, que amablement els van donar un cop de mà, la parella va conrear cereals en aquells camps. Havien ocupat una de les cases provisionalment, amb permís de les autoritats locals. Hi havien treballat de valent per rehabilitar conductes d'aigua des dels pous dels voltants. Tallaven llenya perquè hi feia tant de fred que encenien la llar de foc cada vespre.

Als pobles veïns es parlava d'en Joan i la Laia i moltes persones s'hi acostaven, uns per curiositat, d'altres per donar-los un cop de mà. Fins i tot, alguns hi anaven per convèncer-los que deixessin aquell somni. Semblava impossible d'aconseguir per l'esforç, tant físic com mental, perquè havien de ser forts d'esperit en aquells dies de solitud en un poble gairebé despoblat.

Finalment, fent el cor fort, hi van crear una llar. I no tant sols això, sinó que per la seva iniciativa, hi va arribar gent nova, que també hi buscava un nou horitzó. Així, la vida va renéixer on semblava que s'havia acabat per sempre.

PAU

Acords, Nemuna KANTEH

Projectes, il·lusions, pactes de futur que van quedant pel camí. Sempre tendim a planificar el demà mentre som al present. Aquests plans es fan més intensos quan altres persones en formen part. Cada dia que passa aquesta felicitat es fa més visible en el nostre comportament, en la nostra manera d'expressar-nos i, fins i tot, en el nostre procediment.

Tota aquesta barreja de sentiments i de sensacions comença a minvar en el moment que som conscients que aquells propòsits que teníem amb les persones escollides es trenca de cop. Ens adonem que aquell vincle o lligam queda deslligat. La decepció i la traïció són uns dels punyals més penetrants que l'ésser humà pot rebre.

A partir d'aquest moment, hem d'aprendre a reconstruir les metes abans proposades en conjunt i fer-les individuals.

Ara bé, qui diu que en el nostre dia a dia no estem exposats a desafiaments i a proves contundents? Hem de saber substituir les llàgrimes provocades pel dolor per les d'alegria, hem d'aprendre a aixecar el cap en els episodis més catastròfics de la nostra vida i, sobretot, hem d'aprendre a millorar el nostre entorn respecte els altres.

PAU

Els sentits de la vida, Violant PETANÀS

Són molts els que passen per la vida sense veure allò que el sol il·lumina i és trist de pensar que la bellesa que jo veig no la veuen tots els ulls.

Estirar-me de cara el sol i sentir cada soroll, el soroll del moviment de les plantes que m'envolten, és com entrar en el túnel del temps on el rellotge s'atura.

Com m'agradaria poder gaudir sempre la natura, tan bella, tan gran, tan divina. Les gotes de llum il·luminen cada pètal de les flors del jardí mentre el vent les bufa.

Miro com el vent acaricia tot allò que és verd i la gespa es mou amb cada passada. Llavors, les branques més fines fan una música delicada, amb cada repicar de la bufada.

I si ens fixem en les ombres de les fulles, veiem com fan un dibuix que canvia amb cada sacsejada.

PAU

El camí cap a la llibertat, Pedro HERVÁS

Any 1939, fugíem cap als Pirineus. Corríem sense parar, ja que teníem les tropes franquistes trepitjat-nos els talons.

De cop i volta en Joan va dir:

—Quiets, amagueu-vos!

—Què passa, Joan?— vaig preguntar jo.

—Mireu allà baix, sembla que hi ha soldats amagats!

—Xst, calleu, collons que si ens enxampen estem fotuts!— Va exclamar en Guillermo.

De moment, aquell lloc semblava un bon amagatall perquè els soldats que ens seguien havien passat de llarg sense veure'ns. Aquella tropa es va reunir amb els altres soldats de més avall, però des de la nostra posició es podia sentir la seva conversa.

—Sergent no han passat per aquí els pròfugs?— va preguntar un oficial.

—No capità, hem estat aquí tota la nit i no hi ha passat ningú.

—Collons aquests «tios» han de ser per aquí amagats, però no podem continuar la recerca, hem d'anar al port de Barcelona. Au va, anem-m'hi!— va cridar el capità molt emprenyat.

Els soldats van anar riu avall. Llavors en Joan volia continuar, però en Guillermo estava esgotat i aquell bosc semblava un bon lloc per passar-hi la nit. O sigui que vam acordar quedar-nos-hi i continuar al matí .

A l'endemà varem reprendre la marxa cap a la llibertat. Ja es veien els Pirineus, allà ens havia d'esperar algú per dur-nos a un lloc segur.

Vàrem continuar caminant fins que tot just en entrar en una pineda vam sentir algú que ens deia:

—Ei, sou els de Granollers?

No ens refiàvem gaire, però estàvem destrossats i en Joan va dir:

—Sí, som nosaltres. Qui ets?

—Veni amb mi, sóc en “François” i tinc instruccions de conduir-vos al port de “la Roquette”, allà us hi espera un mercant per dur-vos a Rússia.

Semblava que la nostra sort començava a canviar. En François ens va fer caminar tot el dia, fins que per fi vam arribar a l'entrada d'un poble des d'on es veia l'esmentat port. Vam fer nit en una fonda. Era la primera vegada en molt de temps que dormíem en un llit.

—Joan, Guillermo, sembla que ho aconseguirem! Som tant a prop i hem passat tantes calamitats que només em venen ganes de plorar!— Vaig dir tot emocionat.

—Sí que ho aconseguirem, sense cap mena de dubte!— Va exclamar en Joan.

Ben entrada la matinada, en François ens va despertar tot dient:

—Ei nois, agafeu les coses que embarqueu en deu minuts.

Vam baixar al port a corre-cuita, vam pujar al vaixell i ens vàrem amagar a les bodegues. Des d'allà, podíem veure com posàvem rumb a la nostra llibertat. Tots tres ens vam abraçar sense dir-nos res, ni una paraula, els nostres ulls ja parlaven per nosaltres.

No sabem si va ser la casualitat o el destí, però era un 23 d'abril quan per fi vam ser lliures.

PAU

***De dins a fora,* Juan FERNÁNDEZ**

Un paper en blanc sobre la taula, davant meu, no estic segur de què faré. El bolígraf blau fa voltes entre els meus dits. De tant en tant, l'acosto al paper, però de seguida l'allunyo. En aquest moment, no sé què vull escriure.

El cap em fa voltes, figuradament, però em fa la sensació que ho fa literalment. No sé per què em preocupo tant, al cap i a la fi només es tracta d'escriure una narració i sé que ho puc fer. Per tant, m'hi poso.

La mà, amb el bolígraf entre els dits, comença a moure's sobre el paper, a escriure paraules i més paraules intentant descriure els sentiments que em colpegen el cap i que em diuen: «Tu pots, fes-ho!». Llavors, els sentiments surten des del lloc més profund del cor fins arribar a la punta dels dits fent-los moure per escriure aquest grapat de frases.

Estic content! Ho he aconseguit! El paper blanc ha deixat de ser-ho per ser una història que ha sortit de mi i que fa sentir-me molt feliç de totes aquelles coses que darrerament estic descobrint que sóc capaç de fer.

PAU

Assetjament absurd, Gloria ORTIZ

La Sofia era una noia de tretze anys que anava a l'escola de dilluns a divendres, feia els deures i treballs i treia molt bones notes. A l'entorn familiar era feliç i s'estimaven molt, però tot això es va trencar quan un grup de nois i noies de la mateixa classe van començar a assetjar-la, insultar-la i també a maltractar-la.

Aquesta història d'assetjament pot ser la mateixa que pateixen molts nois i noies com la Sofia, que per tenir molta por no són capaços de denunciar-ho per deixar de patir més conseqüències.

La Sofia va deixar de fer els deures, va començar a treure notes pèssimes i amb la seva família va ser més reservada. A més, li van sortir ulleres de no dormir prou. Aquesta situació que patia li va durar aproximadament un any i mig i la seva família no entenia res del que li passava, perquè la Sofia no en deia res per por.

Una tarda, la seva mare li va trobar al seu llit un pot de sedants com per fer dormir un elefant. Ella només deia que volia dormir i no despertar-se mai perquè vivia un malson. Llavors, la seva família va reaccionar ràpidament. Primer de tot, van denunciar els agressors, que també són malalts i tenen greus problemes. Per altra banda, van enviar la Sofia a fer un tractament psicològic per intentar canalitzar els seus problemes i recuperar-se.

Després d'un temps, la Sofia va tornar a somriure i a recuperar la seva vida. Els nois que l'assetjaven van ser expulsats de l'escola i van ser obligats a ser tractats en un centre especial per rebre ajuda pels seus problemes.

Gràcies a l'exemple que van donar la Sofia i la seva família i a les xerrades que van donar a altres centres d'ensenyament, altres alumnes en la seva situació van fer un primer pas i van posar-ho en coneixement de tutors i familiars per denunciar-ho i posar fi a aquest absurd assetjament.

PAU

Records cremats, Olga CALERO

La imatge és colpidora. Les flames descontrolades embolcallen la vila. Tots els accessos al poble han estat tancats. Els cotxes estan aturats a l'autovia i la circulació de trens ha estat interrompuda.

Els veïns que tornen a casa, després de la seva jornada laboral, contemplen perplexos l'espantosa escena, preguntant-se què estarà passant a l'altre costat del túnel, on aquest matí han deixat les seves famílies, la seva llar i totes les seves pertinences.

Les seves cares reflecteixen dolor i impotència. El foc s'ha estès ràpidament i els boscos del voltant de la vila cremen amb violència.

Des de l'interior del seu vehicle, la Marina evoca mentalment tots i cadascun dels raconets del paratge on ha crescut i reviu els moments de jocs amb germans i cosins, d'estius a la vora del riu i d'erols de bolets a la tardor.

La seva mirada és trista i desolada. Tracto de consolar-la però els meus esforços per alleujar la seva pena no serveixen de res. Esperem en silenci.

PAU

***Cíber amor?*, Nohelia PRETELL**

A la sala d'un Jutjat, esperant per rubricar la signatura que posaria fi al seu conte de fades, hi havia la Yolanda. Contemplava el seu estimat, que estava i no es creia el que succeïa.

Ella recordava el dia que havia entrat en un xat de futbol i el va conèixer. Van passar un any parlant de jugades mestres i gols increïbles, fins que es van veure per la càmera i l'atracció va ser instantània. Un any de viatges intercontinentals acabà en casament, tot i que la família d'ella s'hi oposava i no acabava d'entendre una cíber relació i menys d'acceptar un divorciat a les seves files.

Es van instal·lar a Catalunya i passaren molts anys de felicitat, pensant en la vida meravellosa que gaudien, fins que un dia l'ordinador d'ell encès i els avisos de missatges rebuts varen fer aterrar de cop la Yolanda. Així es va assabentar de la fosca doble vida del marit. Va quedar petrificada.

Just quan li arribava aquell record, va aparèixer la seva advocada amb un bolígraf a la mà i una carpeta plena de papers. Mai no havia desitjat tant dibuixar la seva signatura.

Quan sortia de l'edifici va reflexionar: «Que irònica, la vida, el mitjà que ens va unir ens ha acabat separant i m'acabo de convertir en una *divorciada* un terme inadmissible per als meus parents tan conservadors». Malgrat tot un somriure l'animà a continuar el seu camí.

PAU

El pintor italià, Víctor VALIENTE

El protagonista d'aquesta història és un artista milanès que desenvolupava la seva labor a la Ciutat Eterna. La seva gran habilitat artística feia que tingués clients poderosos: papes, cardenals, i grans mecenes. Amb el vist-i-plau de les muses no li faltaven mai encàrrecs.

Això li portava fama, però tanmateix enveges i enemics. El seu caràcter, violent, pretenció i llibertí el portava als baixos fons de la ciutat del Tíber. Allà en companyia de jugadors, prostitutes, lladres i captaires, bevia, jugava, mantenia relacions sexuals de tota mena i practicava el seu passatemps preferit: el duel amb espasa. Les seves relacions amb cortesanes foren notòries, cortesanes que després posaven com a models pels seus quadres de verges i personatges bíblics.

Un dia, va matar un home en un duel i va ser acusat d'assassinat. Llavors els seus enemics van aprofitar aquell fet per desfer-se'n. Va haver de fugir i refugiar-se a d'altres indrets, on va continuar amb la seva vida llibertina.

Al cap d'un temps, li va arribar el perdó del Papa, podria tornar a la ciutat de les set colines del Tíber. O sigui que, amb goig, va començar el viatge de tornada. Però a mig camí, a la ciutat de Luperca, una malaltia sobtada va portar la seva ànima a la barca de Caront per travessar la llacuna d'Estigia fins a l'altre món.

PAU

París 1991, Laura GRIVÉ

El dia 17 de gener de 1991, amb una maleta plena d'il·lusió i el cor valent, em dirigeixo cap a l'estació de França on ha de començar la meva aventura parisenca.

Viatjo sola, el tren de llarga distància i considerable velocitat que em portarà al centre de París s'anomena Talgo, un tren exitós, prestigiós, nocturn, amb compartiments per dormir si el sotragueig de les vies no ho impedeixen.

El fred intens de Barcelona no presagia una estada fàcil. La guerra del Golf, que ha esclatat un dia abans amb la consegüent operació «Tempesta del Desert» no m'ha fet enrere. Malgrat tot, un cop dins del tren m'envaeix una sensació particular. Els vagons són buits, sense passatgers, i el personal de servei, inexistent.

Mai no he pretès ser cap heroïna, senzillament les circumstàncies són aquestes: la senyora Mongin, vídua de guerra i qui més tard m'explicarà la seva història sota el retrat del general De Gaulle penjat a la paret del mig del menjador. M'espera al seu pis de la Porta de Vincennes, als afores de París. Ja fa temps que lloga una habitació per complementar la seva pensió des que va perdre al marit a la guerra d'Algèria.

Finalment el tren arriba a destí. La neu bloqueja l'exterior. Fa fred i el més aterridor, la visió dels avions de combat amb el seu soroll ensordidor m'assenyalen la implicació de França en una guerra brutal que jo havia subestimat.

Reflexiono sobre la crueltat de les guerres i les seves conseqüències i no puc fer res més que sentir un punt d'inflexió, aquell que marca l'inici d'una nova vida.

PAU

Paraules en colors, Isabel RUBIO

Cada dia, molt sigil·losament, entrava a la meva habitació, em feia un petó molt suau a la galta i em deia a cau d'orella:

—Bon dia Dídac! Avui veurem la vida de color...

—Groc, vermell, rosa!...— li responia jo cridant el nom del primer color que em venia a la ment.

Després parlàvem tota la estona només de coses que eren d'aquell color. Per exemple, si jo havia triat el color groc li deia:

—Avui portarem les samarretes grogues que ens va comprar la mare amb el nostre nom, després esmorzarem amb torrades amb mantega i suc de llimona. Sortirem al carrer i veurem el sol... Sí, avui farà sol! De ben segur que al pati hi jugarem amb la pilota groga, la que ens deixa sempre el mestre de reforç. I a tu segur que et deixaran fer un ram de flors grogues. Oi que avui et toca fer treballs manuals?

El meu germà somreia i em passava la mà pels meus cabells. Tenia les mans tan calentes sempre....

Però avui segur que passava alguna cosa. El rellotge marcava les vuit del matí i en Jordi encara no m'havia vingut a veure. Em vaig aixecar del llit i el vaig veure a la cuina, esmorzant mentre es feien les meves torrades (almenys m'ho vaig imaginar).

—Jordi, què passa? Per què no has vingut a la meva habitació?

—Per què avui no necessito que em diguis com veuré el dia... Avui el dia és gris fosc, molt fosc.

—Però— vaig titubejar— estàs bé? Què ha passat?

—Mira Dídac, això pot semblar divertit de vegades, però no ho és. Jo ja no puc veure res en color, ho entens?

Vaja, jo no entenia res. El meu germà mai no m'havia parlat així. Realment devia estar molt trist per dir-me allò.

—Ja estic cansat d'aquest joc.— Va seguir parlant en Jordi.— No vull que m'expliquis mai més com és el teu món en color.

—D'acord.— Vaig respondre.— Faré el que em demanes, però només vull recordar-te que ets tu qui m'ha ensenyat a mi a viure en colors, ets tu qui dona pinzellades de color a tots els meus pensaments, ets tu qui sense poder veure em fas que vulgui ser els teus ulls. No oblidis que t'estimo.

De sobte vaig veure com li queien dues llàgrimes dels ulls, els mateixos que no podien veure com el seu germà petit havia crescut, però que si tenia gravada la meva cara del dia que vaig néixer. M'ho recordava cada dia. Que es despertava amb la meva imatge, que va ser el dia més feliç de la seva vida, i alhora el més trist, perquè aquell mateix dia no havia tornat a veure-hi mai més.

—Ho sento Dídac, no és fàcil, però tu m'ajudes cada dia que ho sigui una mica més. De fet, ja començo a veure el dia una mica de color blau cel. M'expliques alguna història bonica? De les teves paraules en color.

Poc a poc va començar a somriure com cada dia, i jo també. Me'l mirava i pensava: «a vegades sembla que jo sigui el germà gran!»

Alhora vaig sentir aquesta frase dels seus llavis: «Si es que, a vegades sembla que tu siguis el germà gran i m'oblido que encara no tens ni vuit anys. Ah, jo també t'estimo. Sempre ho faré».

PAU

No m'agrada llegir, Josep SABOYA

Aquesta història sembla inventada, o no...

Quan el nostre heroi després de pensar-s'ho molt, es va decidir a inscriure's al curs de GES, era el mes de juny. La sort, element important a la vida, havia deixat fora al nostre protagonista que, a partir d'ara, anomenarem Pere.

En Pere, que és insistent, cada setmana anava a mirar si algú s'havia donat de baixa, i això va passar per Nadal. Quan li varen dir que hi podia entrar després de festes, es va posar molt content.

El primer dia de classe va ser dur de debò. Assegut al darrere de tot, al final de la classe va preguntar a la professora si s'hauria de llegir gaire i la professora li va dir que sí.

En Pere, en sentir-ho, va posar cara de pomes agres, com si hagués vist l'home del sac, com a mínim. La professora, en veure la reacció d'en Pere, va dir:

—No home! Tranquil s'ha de llegir una miqueta de res, molt poquet, tu tranquil i no et preocupis, ja ho veuràs com tot anirà bé.

Després de sentir això, en Pere es va tranquil·litzar.

Tot va transcórrer segons el guió previst. Amb esforços i molta dedicació, en Pere va arribar a l'últim trimestre (*per cert el més fàcil*). I un cop fets tots els exàmens i aprovats justet, però aprovats, la professora, que tenia bona memòria, li va preguntar:

—Pere, ara que ja has assolit el teu objectiu, recordes la pregunta que em vares fer el primer dia?

—Sí, és clar que la recordo.

—I què, com va això de llegir?

—Molt malament, he llegit més aquests dos anys que en tota la meva vida.

Això ha sigut un càstig molt gros.

—Escolta, si tant malament t'ho estàs passant com és que t'hi vares apuntar?

—Doncs, vaig entendre que aquí donaven el títol de GES, ningú no em va dir que hauria de suar la cansalada i, ni molt menys llegir.

—Una última pregunta. A partir d'ara, penses llegir, encara que només sigui una mica?

—NOOO!

PAU

Mai no és tard per començar, Nohelia PRETELL

La Maria, una noia jove, ferida pel maltractament masclista i impedita de ser mare per una brutal pallissa, va decidir posar fi a aquella situació, es divorcià i començà una nova vida.

L'educadora social li va oferir opcions d'activitats i a ella i cridà l'atenció el voluntariat amb nens. «Podré omplir el buit de la maternitat alhora que ajudaré.» Pensava.

Arribà el dia de començar a l'hospital i els cursos preparatoris li van servir per saber que «no tot era de color de rosa», però malgrat les advertències, ella hi estava decidida.

Un nen morenet i el seu germanet li van donar la benvinguda. Esperaven ansiosos l'obertura de la sala de jocs, que poc a poc s'omplia més i més. Per a ella, tot allò representava una felicitat intensa. Era una sala particular on els nens arrossegaven la medicació, amb manca de cabells però abundància d'alegria.

Cada dia que li tocava d'anar-hi sentia que era necessària i que s'estava curant del mal de cor que havia patit. S'havia fet amiga d'una nena de vuit anys que es deia com ella i que inclús físicament se li semblava i qui la quimioteràpia debilitava molt. Estava molt fluixa, però quan la Maria era amb ella, la nena es refeia. No deixaven de somriure i la Maria acaronava la nena com si fos filla seva.

Passaren sis mesos i la leucèmia no podia ser controlada. L'únic que podia salvar la vida de la petita Maria seria un trasplantament, però tampoc arribava cap donant compatible.

Un dia, quan sortia de l'hospital, va passar per l'àrea de donacions de sang i medul·la i la Maria va decidir d'inscriure-s'hi com a donant. El dia següent li van telefonar i li van dir que hi havia una nena a qui urgia la seva donació i ella pensà: «Serà la meva Maria?»

Fins el dia de l'operació ningú no sabia la identitat del donant, però quan la nena va ser operada amb èxit, no va sorgir cap rebuig i va recuperar-se, la petita Maria volia conèixer la persona que li havia donat una oportunitat per viure. Va quedar tan sorpresa! Ara no solament compartien amistat sinó també medul·la .

Quan va sortir de l'habitació de la nena, la Maria pensà: «El destí ens posa persones al camí que ens marquen de manera positiva i les hem de mantenir a la vora, però les que ens fan mal, hem de deixar-les anar. Mai no és tard per començar i oferir el millor de nosaltres». Va donar gràcies a la vida i va ser més feliç que mai.

PAU

La història d'en Galiu, Pilar JALENCAS

En un petit poble d'un país molt i molt llunyà, on gairebé no podia sentir-se la remor del vent entre les fulles, hi vivia un noi anomenat Galiu. Aquest xicotet era molt especial. S'havia quedat orfe de pare i mare de ben petit i es va haver de fer càrrec dels seus petits germans, els quals van poder anar a l'escola gràcies a l'esforç d'en Galiu.

Amb els diners que guanyava enllustrant les sabates dels veïns del poble, podien viure tots malgrat que anaven molt justos. Mentre treballava, en Galiu tenia l'habilitat d'escoltar i aconsellar els seus clients sobre els problemes que li explicaven. Tenia un gran do per ajudar els altres. Va fer-se molt famós entre els habitants d'aquell petit poble pel gran encert dels consells que oferia. Ben aviat varen córrer les veus, i fins i tot als pobles veïns van assabentar-se de la seva qualitat en aconsellar.

Tant es va fer conèixer, que un home anomenat Nazari, el més ric del poble, que sempre volia guanyar diners sense tenir cap mena d'escrúpols, va pensar que podria guanyar-ne molts més amb els consells d'en Galiu. O sigui que va decidir d'anar a trobar-lo per oferir-li una gran quantia de diners si treballava per a ell. En Galiu ho va acceptar, amb la condició que incligués els seus germans en el tracte. Així, els seus germans havien de viure al Palau d'en Nazari i els diners destinats a en Galiu anirien cap a ells. En Nazari no va tenir cap més remei que acceptar-ho i tant en Galiu com els seus germans van anar a viure amb aquell ric indomitjable

Dia rere dia, en Galiu oferia consells a tothom qui li demanava. Malgrat que residia al palau d'aquell home, vivia humilment, sense acceptar vestimenta de gran valor ni cotxes luxosos fruit dels regals que li oferien. Tots els guanys econòmics que rebia els destinava cap als seus germans i a pobres infants per a què poguessin anar a l'escola.

En Nazari estava ben sorprès de la saviesa d'en Galiu, malgrat que no hagués gaudit d'uns bons estudis. Tampoc podia comprendre la seva actitud

generosa. Tan gran era el dubte, que li va preguntar el perquè de tot plegat. La resposta fou simple, tot el què ell sabia ho havia après d'escoltar atentament a cada persona que acudia a ell i la riquesa més gran que havia rebut fou l'èxit del seu ajut i, conseqüentment, el somriure de qui ell havia ajudat.

Aquelles paraules van remoure el cor d'en Nazari i, des de llavors, el va ajudar en la seva tasca i va compartir la seva riquesa amb els més necessitats. Així també gaudia de l'alegria i l'estimació que els altres mostraven cap a tots dos.

Per fi, en Nazari va comprendre que els diners no donen la felicitat, sinó que la felicitat consisteix a ajudar els altres.

PAU

Fins al final, Montse ROSENDO

A finals del mes d'agost, la maria va anar a fer-se una revisió mèdica per unes petites molèsties que tenia. En sortir del centre mèdic, va recordar que havia de comprar per fer el dinar d'aquell mateix dia.

Un cop a la botiga, es va proposar d'agafar només el que necessitava, però sense adonar-se'n va acabar amb el cabàs ple de queviures. En arribar a la caixa, li va caure tot per sobre del noi que anava davant seu. Ell la va mirar i a tots dos el cor els bategava amb força.

El noi va sortir carregant la seva compra i ella ho va fer més tard, però la sorpresa de la Maria va ser quan va veure que aquell noi alt i fort l'esperava a fora.

En Pablo, que era el seu nom, li va preguntar si podia acompanyar-la i ella, sense dubtar-ho, va contestar que sí. Tots dos van caminar amb un cert nerviosisme intentant saber l'un de l'altre i sense perdre el somriure.

En arribar al final de la travessia, a cap dels dos li venia de gust separar-se de l'altre. En Pablo li va demanar el seu número de telèfon per si algun dia volia anar a prendre un cafè, però ella va somriure i li va dir que en una altra ocasió l'hi donaria si es tornaven a trobar.

Cadascú per la seva banda no va deixar de pensar en l'altre. Un mes més tard, quan la Maria anava a recollir la seva filla a l'escola, de cop va veure en Pablo que passava per allà. «Quina casualitat!», va pensar la Maria, però no ho era. Ella li va comentar que portava la seva filla a aquella escola i llavors ell li va dir que havia estat passant per allà per tornar-la a veure.

Des de llavors, no es van separar mai més, fins que anys després la vida els va allunyar.

PAU

El dia que vaig decidir ser una dona, Jackie SAGANA

Sempre em recordo que quan la meva amiga Maite va tenir la seva segona filla i el seu pare li va dir: «Ho sento molt filla, les dones heu vingut al món per patir». Què volia dir amb allò? No en teníem ni idea, però amb el pas dels anys ho hem anat entenent.

Una amiga nostra, la Laura, volia canviar de feina perquè se sentia discriminada. Feia les mateixes hores que el seu company, el mateix horari i les mateixes tasques, però el seu salari era inferior només pel fet de ser una dona. Terrible! Però encara n'hi ha més... La Laura, noia de currículum excel·lent, va ser citada de seguida per ser entrevistada. Tot semblava meravellós; estaven molt convençuts de contractar-la per la seva professionalitat, li oferien un horari perfecte, una ubicació propera a la seva residència, un salari just..., però al final de l'entrevista, li van preguntar si estava casada o si tenia fills. «Error!» Li va dir la seva veu interior, no podia amagar-ho. «No, no estic casada, però tinc una filla d'un anyet». Us podeu imaginar quina va ser la frase següent: «Moltes gràcies, Laura. Ja et trucarem». Un cop més, punts suspensius...

No és un cas aïllat: a la meva cosina la van acomiadar de la feina perquè s'havia quedat embarassada, a la meva veïna la van acomiadar perquè agafava la baixa contínuament a causa de les nàusees i els marejos de l'embaràs, a la amiga de la meva amiga la van acomiadar perquè va demanar les hores que li pertanyien per continuar amb la lactància maternal, i així podria parlar d'una infinitat de casos que només fan que em bulli la sang.

Una altra cosa que em posava furiosa quan era petita era que quan feien equips per fer jocs competitius a l'escola, primer escollien els nens i les nenes sempre quedaven al final. També recordo quan els nens deien molt sovint: «Ella no pot, és una nena». Aquesta frase suposo que m'ha marcat la infància perquè, des de llavors, vaig decidir ser una dona. Som quatre germanes, totes noies, i els nostres pares ens han ensenyat que podem aconseguir tot allò que

ens proposem, que res ni ningú no ens pot dir que no, només nosaltres mateixes. Imagineu-vos si estiguéssim en igualtat d'oportunitats, no deixaria de sonar la magnífica i famosa cançó de Beyoncé que diu: «Who Runs the World? Girls!»

No és que sigui feminista, només vull fer una reivindicació a favor de les dones, perquè sàpiguen que tenim el mateix dret que tothom. Ens han fet creure durant molts anys que som el sexe dèbil i, us dic una cosa:

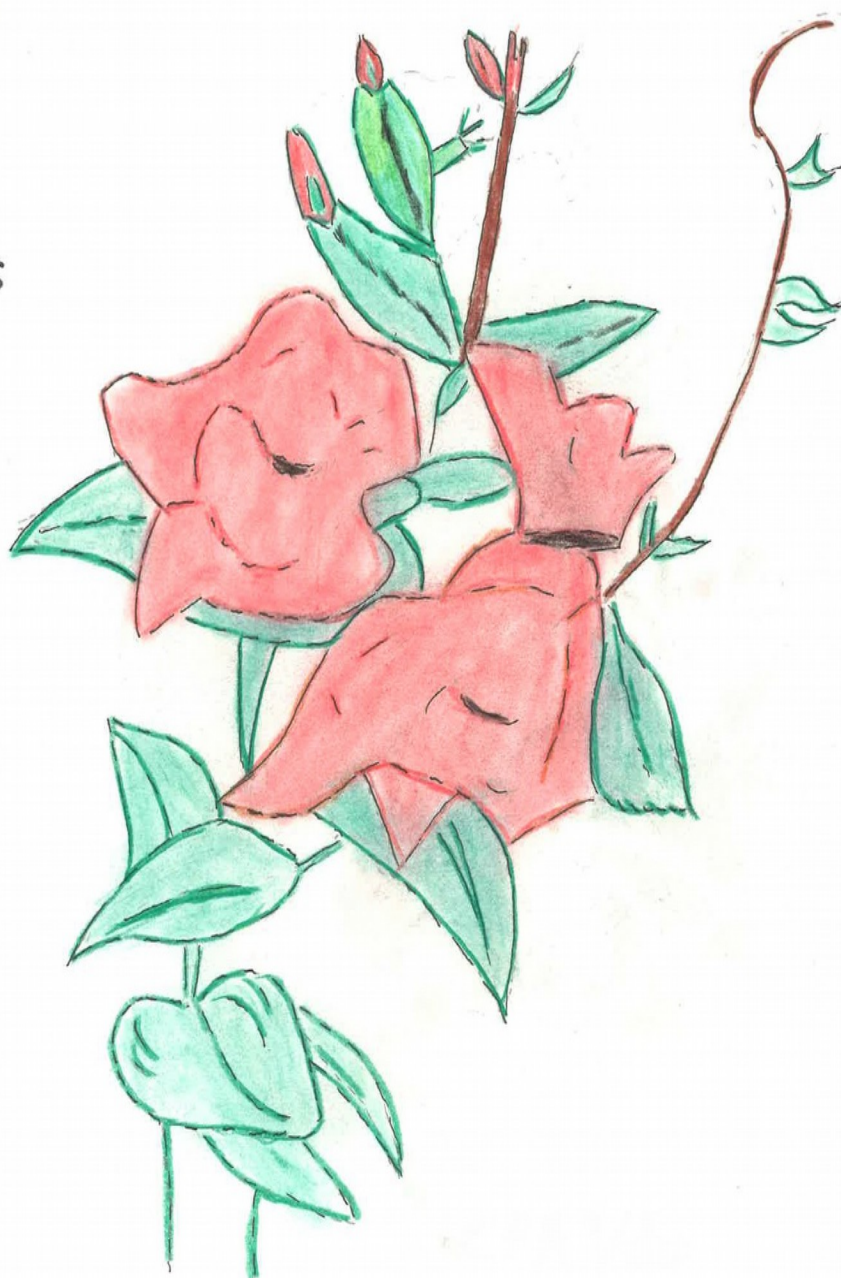
A veure qui pot estudiar, treballar, cuinar, parlar quatre idiomes, anar al gimnàs, fer rentadores, tenir cura de la canalla, fer-hi pastissos, fer-los de metgessa, de perruquera, de fustera, de psicòloga, de jardinera, de taxista, d'administrativa, de... qualsevol ofici mai imaginat, i a més ser molt feliç? Les dones! Quan naixem, no ens pregunten si volem ser homes o dones, però us asseguro que si ho hagués pogut fer, hauria escollit ser dona sens dubte, perquè a les guerreres ens agrada mirar enrere i dir: «Ho he aconseguit».

Per últim, vull remarcar que tenim un súper poder que no pot tenir ningú més que no sigui dona, i això ens fa ser especials. Només nosaltres podem crear vida al nostre cos i portar-la al món. Només nosaltres podem ser mares, som unes súper heroïnes i, amb aquest súper poder, no permeteu que us diguin que no.

Recordeu que podem aconseguir tot allò que vulguem, només ens ho hem de proposar.

PAU

Jocs
Florals

CFA VALLÈS
Sant Jordi, 2017

DAVID SERRANO

CATALÀ 2

Poesia
Categoria V

POESIA, CATEGORIA V

<i>Madre</i> , Noelia GONZÁLEZ.....	151
<i>Carta d'amor</i> , José JIMÉNEZ.....	152
<i>Sueña Alto</i> , Monique ANDRADE.....	153
<i>Alambrada</i> , Ricardo AMORÓS.....	154
<i>Mama</i> , Manoli GARCÍA.....	155
<i>Gaspatxo per a un adolescent</i> , Rosa María PEÑA.....	156
<i>La Porxada</i> , Marta PEITIVÍ.....	157
<i>Sant Jordi des dels estels</i> , Pilar JALENCAS.....	158

Madre, Noelia GONZÁLEZ

*Mamá de tu vientre salí,
siempre te lo agradecí.*

*Eres el motor de mi vida
siempre luchando por mí noche y día.*

*Siempre a mi lado
y nunca me has fallado.*

*En lo bueno y en lo malo
siempre ahí has estado.*

*Porque como tú no hay ninguna,
y es que madre solo hay una.*

INSTRUMENTAL 3

Carta d'amor, José JIMÉNEZ

Sembla que va ser ahir que em vas besar la mà.

Recordo aquell dia que mai no podré oblidar.

Inoblidables les hores que al teu costat he passat,

viure dia a dia, eternament enamorats.

Ets l'amor de la meua vida, mai no ho he negat.

També tu m'estimes, sempre m'ho has demostrat.

Junts hem crescut, junts hem madurat.

Conèixer-nos és el millor que ens ha passat.

La nostra unió és la plenitud que havíem somiat,

Hem aconseguit tot el que havíem anhelat.

Emocions compartides, sentiments trobats,

gaudim de la vida i d'estar enamorats.

És el nostre aniversari, per això estem brindant,

les més belles coses les he viscut al teu costat.

Aquí tens el meu regal, el tinc a la mà.

el meu cor és teu, pren-lo, és el teu regal.

Sueña Alto, Monique ANDRADE

Si tú tienes sueños.

No dudes en luchar por ellos.

No dudes en alcanzarlos.

No dejes que los problemas te impidan conquistarlos.

Nunca reprimas tus fuerzas, tu puedes más, ¡Y lo sabes!

La vida es solo una, aprovecha ahora tu oportunidad.

Jamás te des por vencido, si te caes, levántate y sigue.

No permitas que nada, ni nadie te quite la ilusión por lograrlo.

Vive siempre el ahora porque el ayer ya pasó y no vuelve.

El mañana pertenece al destino, pero cree que todo lo pasarás lindo.

Vive un día tras otro, cuida de todos tus amigos.

Ama a tus enemigos y no te permitas ser vengativo.

Que tu familia sea la base, que te mantenga enraizado.

Y aunque todo lo conquistes, no te quites la humildad de ser grato.

Lo poco que tenemos es lo suficiente para mantenernos enderezados.

Te deseo todo lo mejor, que la vida te sonría todo los ratos.

Siempre hay algún obstáculo, pero tú es un gran soldado.

Y si un día pierdes una batalla te servirá de ejemplo para ganar la guerra.

Si tú tienes sueños,

no dudes en alcanzarlos.

Vuela, sueña alto.

CASTELLÀ 3

Alambrada, Ricardo AMORÓS

Alambrada:

*Rosaleda de odio, sin salida,
madre, padre, juntos andemos este camino,
espinos de sangre que marcaron nuestras vidas
para que juntos sufriéramos sus heridas.*

Alambrada:

*Rosaleda de odio, recuerdos
del tren del dolor, lleno de llantos secos
hacia un destino incierto, en el encierro
rodeado de tus espinos sin ver la luz de nuestro destino.*

Alambrada:

*Rosaleda de odio, unidos
como si cosidos estuviéramos, estigmatizados
por la gran estrella de David,
sin la esperanza de tus espinos de sangre salir.*

Alambrada:

*Rosaleda de odio, está aquí,
ya no sentimos nada, solo el miedo,
que avanza contra nosotros, que nos amordaza,
mirando tus espinos esperando el final.*

Mama, Manoli GARCÍA

*Avui, asseguda al meu llit
he estat pensant en tu, mama.
No sé com començar a escriure't,
el que fas per mi dia i nit,
no sé què faria sense tu, mama.
Ets com aire per als meus pulmons.
No sé com demostrar-te
l'amor que sento per tu, mama,
i m'agradaria més besar-te i abraçar-te,
demostrar-te l'amor que sento per tu, mama,
per ser-hi als moments bons i als dolents,
als bons pel que fas per mi mama
als dolents, pel meu mal comportament,
sempre perdones com si no hagués passat res, mama.
Gràcies a tu per donar-me aquest naixement,
per seguir al meu costat, mama,
per donar-me aquesta empenta en aquesta vida,
i es que sempre seràs al meu costat, mama.
Vull donar-te les gràcies per ser part de la meua vida,
t'estimo, mama.*

GES 2

Gaspatxo per a un adolescent, Rosa María PEÑA

Aigua — Transparència

Pa — Consistència

Tomàquet — Color

Cogombre — Frescor

All — Alegria

Pebrot verd — L'esperança de cada dia

Vinagre — És amarg però aprens a trepitjar fort i mirar endavant.

Oli — Per fer lliscar les influències que s'enganxen per conveniència.

Sal — Pel teu bé o pel teu mal, no t'has de deixar portar.

I barrejant tots aquest ingredients, et faràs un adult consistent senzill i transparent.

GES 2

La Porxada, Marta PEITIVÍ

*Quinze sentinelles guarden la plaça
ben plantats al bell mig de la ciutat.*

*Fa segles que, amb bona traça,
observen qui hi ve a fer mercat.*

*Regatejant i fent bon tracte,
de lluny i de prop hi han arribat.*

*Comerciants i hostes fan pacte,
tot pagant amb or daurat.*

*I en acabar, novament fan via
cap a terres veïnes, amb gran afany,
per tornar potser un nou dia
o qui ho sap, un altre any.*

ANGLÈS 3

Sant Jordi des dels estels, Pilar JALENCAS

*Verge era una gran princesa
d'un lloc del nostre univers,
bella com una deessa,
així ho mostra en aquest vers.*

*Via Làctia és el lloc
enriquit per la llum i calor.*

*Gaudia per si era poc
d'una extensa població.*

*Però patien d'un mal,
que tots temien un Drac.
Tindria un futur fatal
qui rebés el seu atac.*

*La Verge sense dubtar,
l'àpat del monstre dolent
perquè no es pugui enfadar
i acabi amb el firmament.*

*Davant el monstre implacable
de sobte apareix Orió
un noble guerrer amable
més valent que un Lleó.*

*Llança i escut de metall
Pegasus és el gran nom
del seu imponent cavall
perquè el conegui tothom.*

*No temis, que ara hi sóc jo.
Sense dubte us defensaré.
Al Drac li donaré mort,
d'aquest mal us lliuraré.*

*Després de l'enfrontament
i un atac del Drac salvatge,
en aquell precís moment
mostra Orió el seu coratge.*

*Clavant la llança ben fort
al monstre odiat i temut,
li ocasiona la mort,
per fi el Drac és vençut.*

*És veritat? No ho sé,
però de la sang del Drac
hi va aparèixer un roser
com si ho hagués fet un mag.*

*Així Orió tallà una rosa
i la lliurà a la princesa.
Aquesta història formosa
té fi amb amor i tendresa.*

*Per això al cor m'arriba
regalar, que és cosa sana,
una rosa i un gran llibre
que és tradició catalana.*

PAU